

# DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període



C - 310

Divendres, 8 de maig de 1998

## Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. M. CARME VIDAL I XIFRÉ

Sessió núm. 7, segona i darrera reunió

### Í N D E X

#### **Informe**

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1997  
(Continuació) (tram. 360-00003/05) (p. 3)

---

**Document de treball intern del Parlament**

La transcripció facilitada en aquest document pot contenir formes dubtoses o no transcrites, pendents de consulta amb l'autor o autora del discurs, les quals són marcades mitjançant el signe [#]

---

## SESSIÓ NÚM. 7.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí. En absència de la presidenta, dirigeix el debat el vicepresident, Sr. Bustos i Garrido, acompanyat del secretari, Sr. Portabella i Calvete. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Argilés i Serres, Sra. Bruguera i Bellmunt, Sr. Carrera i Pedrol, Sr. Pont i Puntigam i Sr. Rigol i Roig, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Cadevall i Soler i Sra. Geli i Fàbrega, pel G. Socialista; Sr. Aige i Sánchez, Sra. Nadal i Aymerich i Sr. Vilardaga González, pel G. P. Popular; Sra. Tolosana i Cidón, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i Sr. Bargalló i Valls, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà; de l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants, Sr. Jordi Cots i Moner; del cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font; de l'assessora Sra. Pilar Busquiel i Soriano; de l'administrativa Sra. Carme Cañadilla i Estrada; de l'assessora Sra. M. Josep Juan-Torres i Carceller; de l'administratiu Sr. Antoni Manchón i Ferreras; de l'assessora Sra. Neus París i Domènech; de l'assessora Sra. Matilde Seuba i Martínez, i de l'assessor Sr. Joaquim Soler i Pont.

**El vicepresident**

Molt bon dia. Dono per excusats els companys que en aquests moments estan en les altres comissions, que són diversos, i que després, al llarg de la Comissió, s'hi aniran incorporant. Per tant, després de l'exposició de l'honorable síndic, farem un recés, com ahir.

Saludar una altra vegada el síndic, senyor Anton, els adjunts al Síndic, el senyor Enric Bartlett i el senyor Jordi Cots, els altres membres de l'oficina que avui l'acompanyen, el senyor Xavier Bover, la senyora Maria Josep Juan-Torres; la senyora Neus París, la senyora Pilar Busquiel, la senyora Matilde Seuba, el senyor Joaquim Soler, el senyor Antoni Manchón i la senyora Carme Cañadilla. Bon dia a tots i benvinguts.

---

**Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1997 (continuació) (tram. 360-00003/05)**

Bé, tal com he dit abans, avui farem la resta de la presentació de l'Informe. Té la paraula el senyor síndic.

**El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)**

Illustre senyor president, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, l'ordre del dia d'aquesta segona reunió de la compareixença per analitzar l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya de 1997 estableix que la dedicarem al comentari de les seccions d'ordenació del territori, sanitat, consum, treball i pensions, serveis socials, infants, ensenyament i cultura, justícia, queixes privades, i el llibre segon, dedicat a l'exclusió social.

En la meua exposició seguiré la seqüència de seccions i de capítols de l'Informe i em referiré a algun dels aspectes que hem tractat i que recullen les que anomenem «consideracions sectorialment més rellevants». Aquestes consideracions sectorialment més rellevants intenten ser, com vostès saben, una síntesi a manera de conclusió d'allò que s'ha desenvolupat a través dels temes i la narració de les resolucions de les queixes i de les actuacions d'ofici.

Primer parlarem d'habitatge, ordenació del territori i habitatge. Un habitatge que reuneixi unes condicions mínimes de dignitat és un factor indispensable per a la integració social. Hi ha un col·lectiu de persones insolvent econòmicament, i en el qual concorren altres causes de marginació, que té greus problemes per obtenir habitatges de protecció oficial. Que la demanda d'habitatges supera el parc existent ho posen de manifest les llargues llistes d'espera, malgrat l'espectacular increment durant l'any 1997 de la construcció d'habitatges en general. Sabem que els recursos són limitats i que hi concorren altres compromisos per resoldre la mancança d'habitatge generada per operacions urbanístiques o per deficiències, tant d'edificis públics com privats, ocupats per persones amb pocs recursos econòmics.

És per aquest motiu que en l'Informe hem constatat que és necessari incrementar el nombre d'habitatges de protecció oficial, ja sia potenciant-ne la construcció, ja sigui aconseguint-ne per altres vies, com per exemple que l'Administració participés a les subhastes públiques.

D'altra banda, cal evitar la degradació dels habitatges existents, per tal que continuïn mantenint un nivell de qualitat i de condicions d'habitabilitat mínimament dignes. És en aquest sentit que les mesures de foment de la rehabilitació d'habitatges han de ser efectives per complir el seu objectiu; per tant, els ajuts s'han de poder cobrar amb la màxima rapidesa.

Pel que fa als ajuts previstos en el Pla d'habitatge, a l'exercici anterior, com vostès recordaran, vam iniciar una actuació d'ofici per tractar de diverses qüestions que els ciutadans ens havien posat de manifest en les seves queixes. Hem constatat una millora en els serveis d'informació de la Direcció General d'Actuacions Concertades d'Arquitectura i Habitatge, però els beneficiaris d'ajuts continuen queixant-se pels retards en l'abonament de les subvencions, de què no disposen en el moment de la compra de l'habitatge.

Aquesta qüestió no hauria de plantejar-se en el futur, atès el Decret 30/97, de 30 de gener, pel qual s'estableixen els ajuts públics en matèria d'habitatge, a càrrec de la Generalitat de Catalunya, i regula la gestió dels ajuts previstos per al període 1996-1999. Les subvencions previstes en l'esmentat Decret s'aplicaran per amortitzar el capital dels préstecs destinats a finançar les quantitats exigides en concepte d'entrada. Si hi ha retards a aplicar les subvencions i, per tant, a amortitzar el capital del préstec, es produiran uns interessos, que seran un cost afegit per al beneficiari, i les ajudes menys efectives.

Altrament, l'Administració ha d'exercir, diligentment, les seves competències en matèria de manteniment dels

edificis, reaccionar amb rapidesa quan té coneixement del mal estat dels habitatges i exigir als propietaris el compliment del deure de conservació. En aquest sentit, s'ha de desenvolupar la legislació vigent en matèria d'habitatges, que preveu una sèrie de mesures per dur un control de l'estat i de qualitat dels edificis. Alguns accidents mortals, produïts durant l'any, ens recorden la importància d'aquesta actuació diligent.

Urbanisme. En matèria d'urbanisme, se'ns han plantejat queixes de naturalesa similar a les dels anys anteriors, que afecten especialment les competències municipals en les fases de planejament, gestió, intervenció de l'edificació i control de la disciplina urbanística. Em remeto a les consideracions efectuades en l'Informe i a la narració de la nostra intervenció, a les queixes amb què illustrem aquesta problemàtica. Però permetin-me que recordi dues conclusions, encara que són prou conegudes.

L'eficàcia del planejament vigent depèn que els ajuntaments vetllin per l'aplicació de les normes urbanístiques i que reaccionin davant les illegalitats, per tal d'evitar la proliferació de construccions fora d'ordenació, però també hem de recordar que molts municipis necessiten suport tècnic i econòmic per exercir aquesta seva competència.

En informes anteriors ja havíem remarcat els problemes que va generar en els municipis petits la proliferació d'urbanitzacions els anys seixanta i setanta; la instal·lació de serveis bàsics –pavimentació de carrers, xarxa de clavegueres, enllumenat públic, etcètera– ha de ser finançada pels propietaris d'acord amb allò que disposa la llei. Però una vegada acabat el procés urbanitzador, ja l'hagi dut a terme el promotor o els propietaris dels solaris, constituïts en junta de compensació, qui s'ha d'encarregar de conservar i mantenir aquesta urbanització? El 1997 hem rebut diverses queixes que ens mouen a predir –amb tot el risc d'equivocar-nos que comporta fer conjuntures sobre el futur– que aquesta qüestió de la conservació de les urbanitzacions tindrà un cert protagonisme en els propers anys, és a dir que poden sovintejar-se els problemes.

És per això, i en primer terme, per intentar contribuir a la solució d'un cas concret que se'ns va plantejar, que vam estudiar la qüestió amb deteniment. En l'Informe han trobat les conclusions, de les quals només recordaré ara que la conservació de les urbanitzacions a càrrec de les entitats urbanístiques col·laboradores prevista pel planejament té dues condicions: la primera, que l'eficàcia del deure de conservar es veu condicionada a la recepció de la urbanització per part de l'ajuntament; segona, que s'ha de limitar la durada de l'obligació de conservació, que no pot ser indefinida.

En l'exercici de 1997, en la major part de les queixes tramitades amb referència als temes de medi ambient, i que fan referència a les molèsties que pateixen els ciutadans de resultes del funcionament de les activitats classificades situades prop dels seus habitatges, les molèsties provenen especialment de l'elevat nivell sonor generat per aquestes activitats, a part de la contaminació atmosfèrica procedent, la major part de les vegades, de les activitats industrials.

Tal com els vaig avançar en aquest mateix apartat, corresponent a l'Informe de 1996, aquelles qüestions interpretatives de caire tècnic que requerien un assessorament previ per part dels experts en aquest àmbit que excedia l'estrictament jurídic, ens ha estat possible aclarir-les mercès al conveni de col·laboració subscrit amb el Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya i el Síndic.

Com a conclusió avalada per un nombre estadísticament significatiu d'actuacions en diversos anys, cal que les administracions es consciencin del fet que posar en marxa qualsevol activitat classificada, si no es té cura de l'efectiva aplicació de les mesures correctores establertes per minimitzar-ne l'impacte, pot esdevenir un element d'agressió mediambiental, que repercuteix desfavorablement en el dret dels veïns al descans i la salut. En definitiva, el dret a la llibertat d'empresa i el dret a gaudir d'un medi adequat s'han d'harmonitzar. L'estricta observança i la rigorosa aplicació de la normativa vigent en matèria mediambiental podrien evitar moltes de les queixes plantejades pels ciutadans. Les més de les vegades no es tracta d'inventar res, simplement de fer complir les normes aprovades.

La problemàtica que més sovint ens ha arribat en forma de queixes i de consultes ens ha portat a fer un comentari sobre uns aspectes del Projecte de Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Igualment, l'experiència derivada d'alguna actuació motiva unes breus consideracions sobre les plantes de tractament de residus i sobre el procés per decidir-ne l'emplaçament.

L'aprovació, per aquest Parlament, de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental el 1998 modifica substancialment el règim d'atorgament de llicències d'activitats en matèria ambiental, i, per tant, caldrà esperar que s'apliqui efectivament per veure si les mesures previstes en mans de l'Administració són suficients per preservar el dret al medi adequat per al desenvolupament de la persona.

L'equació descontaminació - increment de costos cal analitzar-la amb atenció i explicar, tant com calgui, als qui han de participar en el finançament d'aquests costos el perquè de la seva contribució. Gairebé tothom està d'acord a preservar el medi ambient; cada vegada més tenim la tecnologia necessària per fer-ho. Els problemes arriben quan aquesta preservació redueix els ingressos o augmenta els costos. Ara bé, no és només l'increment de costos derivat de la incorporació del factor descontaminació i el seu repartiment el que cal exposar a la ciutadania; la col·locació sobre el territori de les instal·lacions de tractament, com ara els abocadors i les incineradores, així com la possibilitat de minimitzar la producció de residus per la via del canvi dels processos industrials i de la difusió del reciclatge també han de ser objecte de consideració, explicació i divulgació.

Per acabar la meua referència inicial a les qüestions ambientals, dos comentaris sobre les instal·lacions de tractament. Els ajuntaments titulars del servei de recollida, tractament i aprofitament dels residus municipals tenen la possibilitat de gestionar directament el seu

tractament, o bé contractar els serveis d'algun gestor autoritzat, normalment el titular d'un abocador o d'una planta incineradora. La via d'utilitzar les instal·lacions d'algun gestor autoritzat comporta que el preu a pagar per tona tractada ha de ser el que, prèviament al procediment de contractació, determini el mercat en posar en relació la demanda i les diverses ofertes disponibles. La referència a un preu de mercat que només aquest pot determinar ens planteja el dubte de si ens trobem davant d'un mercat en el qual el joc de la lliure competència entre l'oferta i la demanda pot fixar, en cada moment, el millor dels preus possibles, o bé hi ha importants condicionants que fan que el mercat no operi en una situació de competència suficient.

Entenem que s'hauria d'analitzar si aquesta situació de funcionament anormal del mercat es dona per la raó comentada o per alguna altra, i si així fos, i no fos possible esmenar-ho, caldria considerar la possibilitat de sotmetre aquestes prestacions al règim de preus autoritzats o preus màxims. La conflictivitat social generada arran del projecte d'abocador de residus industrials a Cardona ens ha recordat alguns dels episodis viscuts amb motiu de la presentació del Pla de residus presentat pel Govern de la Generalitat al Parlament l'any 1990, que va motivar la intervenció del Síndic i encara algun comentari que el Síndic havia efectuat en informes precedents.

Uns estudis tècnics rigorosos que justifiquin, amb un marge força alt de certesa, la necessitat de la instal·lació i la idoneïtat de l'emplaçament i la difusió entre els ciutadans del que significa conservar el medi ambient, de com fer-ho i de les seves implicacions haurien de permetre pacificar els litigis que se susciten cada cop que cal discutir l'emplaçament d'una instal·lació receptora de residus.

En aquest sentit, no hi ha dubte que cercar un sistema per resoldre racionalment i raonadament l'emplaçament d'infraestructures molestes és quelcom prioritari. El desllorigador en aquests conflictes pot ser més fàcil de trobar si l'Administració competent en matèria mediambiental està en disposició de donar garanties d'un seguiment rigorós i transparent de com s'utilitza la instal·lació un cop oberta, tot evitant aprofitaments no adequats i informant exhaustivament davant de qualsevol sospita d'un ús inadequat.

Sanitat. La secció de sanitat de l'Informe no és una radiografia dels problemes de la sanitat a Catalunya, sinó del que es dedueix de les nostres actuacions en aquest àmbit, derivades, majorment, de les queixes rebudes. Problemes de finançament, organització dels serveis, denegació de drets o de prestacions sanitàries, manca d'informació i de garantia sobre els diversos drets de la prestació de l'assistència sanitària han estat objecte d'anàlisi i de diversos suggeriments i recomanacions al Departament de Sanitat. Entre les recomanacions, en vam efectuar una de relativa a la prescripció d'aparells ortoprotètics, en particular, sobre la conveniència de regular un sistema objectiu per garantir la lliure elecció de l'ortopeda. Aquesta recomanació ha estat acceptada i s'ha incorporat al Decret 79/1998, de 17 de març d'enguany.

A la reunió d'ahir la diputada senyora Montserrat em preguntava si havíem rebut queixes relatives als tractaments i pròtesis amb què s'afronta la problemàtica del càncer de mama i de pulmó. El cert és que no hem rebut queixes en relació amb aquesta qüestió. Val a dir, no obstant, que durant l'any 1996 es va procedir a separar les especialitats de cor i de pulmó, tot seguint una recomanació que havíem efectuat, la qual cosa ha de permetre una millor atenció als afectats per malalties cardíacques i pulmonars.

Igualment, hem intervingut prop del Departament de Sanitat en casos concrets que han coadjuvat a la solució de problemes individuals de ciutadans que se'ns havien adreçat, com el que, a tall d'exemple, exposem en relació amb els problemes derivats de l'elevat cost i preparats imprescindibles per a l'alimentació d'una nena amb trastorns metabòlics congènits.

Si bé és cert que en les nostres actuacions no hem observat discriminació de la gent gran en les llistes d'espera, ateses les ingents demandes d'intervencions quirúrgiques i de patologies osteoarticulars i l'augment del temps d'espera, excessivament elevat per a persones d'avançada edat, vam reiterar les recomanacions sobre l'adopció de les mesures necessàries per gestionar-les amb la deguda prioritització i màxima transparència pel que fa a la informació als ciutadans.

Hem tornat a recordar la necessitat de potenciar mesures legislatives de defensa dels no-fumadors, i assegurar el compliment de la normativa, sens perjudici d'altres mesures preventives d'educació i de recursos per a la desintoxicació. No hem rebut cap queixa en relació amb unitats de deshabitació del tabac i llistes d'espera, a les quals ahir també feia referència la diputada senyora Montserrat, llistes d'espera de què vam parlar en l'Informe de 1996 en relació, específicament, amb les ludopaties.

Entre les actuacions d'ofici, hem continuat les visites als hospitals psiquiàtrics, el 1997 a l'Hospital de Salt i a l'Institut Pere Mata, de Reus. En base a aquestes visites, hem dedicat un capítol a la salut mental, on es constata una bona atenció als malalts aguts i subaguts i la urgència de la reordenació de l'atenció als malalts crònics i dels hospitals psiquiàtrics, en coordinació amb el programa «Vida als anys» i el Departament de Benestar Social.

Consum. Les queixes rebudes en matèria de consum l'any 1997 i que hem seleccionat per a l'Informe tenen un denominador comú: el dret d'informació del consumidor. És per això que hem recordat que l'article 50 de la Constitució obliga els poders públics a promoure la informació als usuaris. Si correspon als poders públics remoure els obstacles que impedeixen l'accés del consumidor a la informació, hem de remarcar que, per facilitar la defensa dels drets dels consumidors i dels usuaris, en primer lloc, s'ha de procurar que la normativa aplicable no sigui dispersa i que s'expressi en termes clars, per tal que el consumidor o l'usuari coneguin els seus drets i les seves obligacions. En aquest sentit, ahir els comentava els greuges que arriben al nostre Servei d'Informació al Ciutadà, derivats del desconeixement de determinats mecanismes del tràfic immobiliari.

La importància d'una regulació clara ens ha dut a tornar a insistir en la necessitat que els municipis reglamentin els serveis dels quals són titulars, per evitar remissions a altres normes, no sempre aplicables sense forçar-ne el sentit. Igualment, hem insistit prop de l'Administració competent per tutelar la gestió d'un servei que vetlli per tal que les empreses que el subministren informin els clients dels drets que els assisteixen. Tenen un exemple en el comentari del sistema de pagament fix mensual de consum d'electricitat, on s'explica el suggeriment que vam efectuar i que va acceptar el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

D'altra banda, el consumidor ha de saber quines vies té per defensar els seus drets i interessos, i les competències de cadascun dels organismes que poden intervenir en matèria de disciplina de mercat. Les nostres consideracions al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, que restaven pendents de resposta en finalitzar la redacció de l'Informe, han coadjuvat que millori la informació que rep el denunciador d'una presumpta infracció en matèria de consum.

Quant al sistema d'arbitratge, del qual tant es parla en matèria de consum, pensem que l'Administració titular de serveis públics ha d'impulsar l'adscripció de les empreses concessionàries als convenis arbitrals, per tal de facilitar la resolució de conflictes relacionats amb els contractes de subministrament. El Parlament podria valorar l'oportunitat de pronunciar-se sobre aquesta qüestió, en relació amb els serveis públics de titularitat de la Generalitat de Catalunya.

Per últim, hem de fer esment d'una qüestió que els mitjans de comunicació han posat d'actualitat, sobre la qual el Síndic ja s'havia pronunciat: la cessió per part d'empreses de dades personals dels seus clients. La nostra posició havia estat i segueix sent que només hauria de poder-se efectuar la cessió de dades de caràcter personal amb el consentiment previ i exprés, no merament tàcit, del titular d'aquestes dades, per tal de garantir que l'emissió del consentiment correspon a una voluntat positiva.

Treball i pensions. En comentar les nostres actuacions en matèria de treball i pensions, hem constatat la incapacitat, fins i tot en les èpoques d'expansió econòmica, d'adequar l'oferta i la demanda de treball i les dificultats d'elevat la taxa d'ocupació. Tot i que no és cap descoberta, i que és més fàcil el diagnòstic que la teràpia, cal assenyalar que, després de les reformes del mercat de treball, s'ha de posar èmfasi i imaginació en les polítiques actives d'ocupació ja traspassades a la Generalitat.

L'Ordre del Departament de Treball de 20 d'octubre de 1997 reflecteix la sensibilitat del Departament a la millora de la qualitat de la formació ocupacional ampliant les accions d'acord amb les necessitats detectades en els centres col·laboradors. En el que considerem progressos, cal remarcar l'aprovació de la Llei catalana 10/1997, de 3 de juliol, de la renda mínima d'inserció, la qual ha tingut en compte un conjunt de factors econòmics i socials que han permès millorar les accions i les relacions encaminades a eradicar la pobresa i l'exclusió social. Així, s'han tingut en compte les persones

menors de vint-i-cinc anys en situació de desemparament o de risc social i s'han suprimit requisits als quals ens havíem referit en alguna ocasió, que impedièren l'accés a determinades persones, com les vídues amb fills o sense, les famílies monoparentals, que podran accedir-hi amb més facilitat.

En l'apartat d'allò que trobem encara a faltar, ens permetem suggerir que s'han d'ampliar el suport i el foment a l'economia social i a l'autoocupació, a fi de poder perllongar la realització de les activitats per les quals es concedeix la subvenció als diversos beneficiaris i no desencisar-los amb subvencions amb prou feines simbòliques.

Penso que avui s'escau que recordem, també, les empreses d'inserció laboral, que han palesat la seva eficàcia, com un bon recurs de la integració laboral i la lluita contra l'exclusió social. Generalment, són constituïdes sota la forma jurídica de cooperatives, i és necessari que se'n defineixi el marc jurídic i la regulació legal, a fi de potenciar-ne l'actuació.

En els comentaris dedicats al sistema de pensions tenen un resum de les nostres actuacions davant de queixes concretes i de les modificacions normatives que s'han produït.

En conclusió, hem d'insistir que cal seguir corregint els desavantatges de determinades prestacions dels règims especials del sistema de Seguretat Social, i tendir a l'homogeneïtzació d'aquestes amb les del règim general de la Seguretat Social per tal de millorar els nivells de benestar social.

En l'Informe també assenyalarem els progressos en relació amb la durada de les pensions d'orfenesa, la reducció dels coeficients reductors en les jubilacions anticipades per a pensionistes que acreditin quaranta anys o més de cotització, però hem de lamentar l'efecte que tindrà l'aplicació de la disposició addicional segona de la Llei d'acompanyament de la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 1998, que aclareix que les cotitzacions efectivament pagades amb anterioritat a l'alta en el règim especial de treballadors autònoms només produiran efecte en relació amb les altes formalitzades des de l'1 de gener de 1994.

Serveis socials. En la introducció d'aquesta secció recordem que el sistema de serveis socials actua com un factor determinant del canvi social, i que la seva dinàmica ha d'adaptar-se a l'evolució de les necessitats socials més directes dels ciutadans per constituir un element fonamental per a la construcció del denominat «estat del benestar». La diputada senyora Montserrat ahir ens demanava una valoració sobre el futur de les polítiques del benestar social, i si amb les polítiques presents s'atemptava contra la dignitat de les persones. Penso que com a síndic no em pertoca definir quin ha de ser el futur d'aquestes polítiques; això, si de cas, qui ho ha de dir és el Parlament. En canvi, sí que em correspon com a síndic vetllar perquè siguin respectats els drets d'aquells ciutadans que per les seves circumstàncies personals són usuaris directes d'aquests serveis. En aquest sentit, hem continuat rebent queixes i consultes de contingut similar a les d'exercicis anteriors. Així, tractem de places de residències per a gent gran i per a

disminuïts físics i psíquics, problemes relatius a pensions no contributives, i ens referim especialment a la problemàtica que afecta les persones sense sostre, per bé que, atesa la importància que aquesta situació pensem que té, colloquem les nostres consideracions en el llibre segon de l'Informe.

Finalment, amb un epígraf dedicat al cost de serveis socials, intentem plantejar dues qüestions que per nosaltres són cabdals i que, si el Parlament decideix fer un debat monogràfic sobre la política social a casa nostra, sobre el qual també em preguntava la senyora Montserrat, tal vegada s'haurien d'abordar. D'una banda, la conceptualització dels serveis socials com un dret o com una millora, com alguna cosa exigible enfront de la societat organitzada en determinades circumstàncies de necessitat, o com un plus que, en la mesura que pressupostàriament es pugui atendre, s'atorga. En segon terme, i molt relacionat, és que la reforma de l'estat del benestar per tal de fer possible la seva viabilitat financera –objectiu aquest darrer que sembla compartit per un arc molt ample de forces polítiques– no reeixirà amb mesures parcials, malgrat els seus possibles efectes a curt termini, sense un debat on participin aquestes mateixes forces polítiques des de les seves respectives representacions i responsabilitats.

Juntament amb la tramitació de les queixes presentades pels ciutadans, hem continuat les actuacions d'ofici, i entre aquestes, hem visitat alguns centres d'atenció a disminuïts psíquics, que, en general, ens han merescut una valoració força positiva. Quan parlo de necessitats socials insuficientment ateses pels poders públics, els responsables de la seva atenció sovint em diuen, o, si més no, sovint pensen: «Què més ens agradaria a nosaltres que atendre tot això que el Síndic ens demana!» Fins i tot, alguna vegada, hom es molesta i de forma educada ens ve a dir: «Si tingués els recursos per fer-ho, no caldria que vostè, senyor síndic, m'ho demanés.» Malgrat això, en els meus informes seguiran trobant les nostres reflexions sobre aquestes qüestions, perquè això forma part del meu mandat, mandat que he rebut de vostès en elegir-me. En principi, no dubto ni de la bona voluntat, ni de la professionalitat, ni de la dedicació dels gestors del sector públic, que ja sé que prou feina tenen per atendre el dia a dia, però amb tota la cordialitat també els he de dir alguna vegada que, si els recursos fossin il·limitats, tal vegada no necessitaríem Síndic, però potser tampoc necessitaríem els gestors.

Ràpidament, passo, doncs, a recordar algunes altres de les conclusions a què hem arribat.

Atès que les persones amb disminucions formen part de la comunitat i, per tant, especialment els serveis residencials, cal vetllar pel manteniment de les relacions amb els familiars i els amics; per això és important que els serveis per a aquestes persones estiguin com més integrats millor en el seu entorn comunitari. La proximitat als nuclis urbans facilita de veure'ls com a veïns o ciutadans, i també a l'ús dels recursos de la comunitat. En aquest sentit, la valoració és molt positiva del centre que vam visitar a Palafolls.

Tot i les dificultats que conec per finançar l'actual sistema de pensions, no puc silenciar que la quantia de

moltes pensions de jubilació i la totalitat de les pensions no contributives és insuficient per sostenir una família. És necessari que la quantia d'aquestes pensions permeti un nivell de vida digne, i això vol dir que cal incrementar-les.

Els serveis socials d'atenció primària són la porta d'accés a la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública, i per això és importantíssima la coordinació amb altres sistemes de serveis, especialment els de salut i d'ensenyament.

També s'exposa en l'Informe el seguiment de l'actuació d'ofici iniciada l'any 1996 en relació amb persones en situació d'exclusió social que presenten múltiples problemàtiques. Tal com raonem en el llibre segon de l'Informe, l'atenció d'aquestes persones que pateixen les situacions més extremes i severes de necessitat..., el seu sostre requereix no només mitjans, sinó també un plantejament diferent del que es fa des dels serveis socials per ajudar les persones que conjunturalment pateixen una manca de recursos econòmics.

Infants. El treball que s'ha fet en aquesta àrea s'ha orientat de manera que anés més enllà de la infància amb risc. S'ha considerat tot infant, i l'infant com un tot; aquesta visió global de la infantesa està d'acord amb la legislació catalana d'infància. Sota aquest prisma, adquireixen significació algunes de les actuacions d'ofici empreses, com són les que fan referència als accidents infantils, o en els anomenats centres familiars, que es preocupen per la formació dels pares, o la que demana una redefinició dels llibres de text escolars. Es tracta de actuacions d'ofici que depassen la funció de vigilància que des del Síndic hem d'exercir, per valorar els serveis d'infància que milloren el seu benestar.

Des de la mateixa perspectiva, es justifiquen, també, les consideracions sectorials que es proposen en aquest apartat. Recordaria, en aquest sentit, la necessitat d'un informe sobre la infància a Catalunya, l'atenció prioritària que la infància es mereix en els pressupostos, tal com diu la Llei 8/95, el desplegament, també reglamentari, d'aquesta norma, la promoció d'espais de participació per als infants, o la divulgació del text de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant, de 20 de novembre de 1989. Tot això contribuiria no tan sols a dissenyar polítiques eficaces d'infància, sinó que ajudaria a la tasca del Síndic en l'àrea d'infància.

Hem volgut avaluar, una altra vegada, el funcionament dels cinc centres educatius per a menors infractors que existeixen a Catalunya. Es tractava del seguiment de les visites que ja havíem realitzat els anys 1993 i 1994, però ara per actualitzar el coneixement dels recursos existents en aquest camp, davant de l'aprovació, que desitgem que sigui al més aviat possible, d'una llei penal juvenil.

La valoració que hem fet d'aquests centres és globalment positiva. Alguns d'ells requereixen reformes estructurals, que ja s'han assenyalat, a l'Administració. Altrament, es comprova la presència d'equips preparats i motivats per realitzar la seva tasca. En l'Informe s'han recollit algunes de les preocupacions que susciten aquestes visites; així, tot i que la normativa dels centres és respectuosa amb el dret a la intimitat, encara demana

naríem un esforç més per millorar la informació dels nois i noies sotmesos a aquestes mesures.

En els centres se sent inquietud pel moment de la sortida d'aquests nois i noies, no tan sols des del punt de vista laboral, sinó respecte a la seva inserció a l'entorn familiar i local. Vaig sentir-me profundament afectat, com totes les persones i institucions sensibles i properes als infants, pel que es coneix com «el cas del Raval». L'actuació que aleshores vaig decidir obrir no tenia per objecte seguir el tractament judicial del cas, sinó contribuir a la vertebració de polítiques preventives. La informació que hem rebut, encara incompleta, possibilita fer suggeriments que permetin revisar els models d'atenció als infants i als adolescents, i vàrem iniciar una altra actuació d'ofici, que l'ha de completar, en la qual hem posat moltes esperances de cara a evitar la doble victimització que sofreixen els infants maltractats en general, i en particular els abusats sexualment. És una actuació que també tendeix a obtenir la resolució dels procediments en infants amb la màxima celeritat. Davant de la resposta, extraordinàriament positiva, que hem rebut de totes les instàncies a les quals m'he dirigit en aquesta nova actuació, compto que es podrà arribar a un acord satisfactori en aquest terreny.

Per bé que les visites al centre El Garraf i a la Unitat de crisi per a Adolescents ens van causar bona impressió, pel que fa al tractament dels nois i noies que s'hi acullen, s'hi evidencia la necessitat d'abordar, d'una manera més decidida, l'atenció als infants i als adolescents amb problemes de salut mental. Els defectes estructurals d'El Garraf ja s'han fet saber a l'Administració, però, sobretot, aquests centres resulten avui insuficients per cobrir les necessitats reals que es detecten.

Penso que podem declarar-nos satisfets que el nou Reglament d'adopció, aprovat el 27 de maig del 97, recollís, en bona mesura, les observacions fetes des de la nostra institució, tant en aspectes concrets com en l'esperit que l'informa. Tot i amb això, ha arribat alguna queixa sobre aquesta temàtica, com n'han arribat en altres esferes. A la secció d'infància, però, prenen un relleu especial les actuacions d'ofici. Ahir, per exemple, sobre les actuacions en l'àmbit d'infància, s'interessava la diputada senyora Bruguera, i sobre les actuacions d'ofici en general, la senyora Tolosana i el senyor Riudao. Doncs bé, des del mes de juny de 1997 se'n van iniciar catorze, i de cara a aquest any s'ha previst, de moment, visitar la totalitat de centres d'acolliment de la Direcció General d'Atenció a la Infància, les escoles d'àmbit hospitalari, i continuar amb els centres familiars.

Ensenyament. En l'Informe del 1996 ja vam indicar que la majoria de les queixes en l'àmbit d'ensenyament eren una mostra de la preocupació d'alumnes, pares i mestres per l'implantació del nou sistema educatiu en l'etapa secundària, derivat de la LOGSE. Ja ahir el diputat senyor Sans es va referir a tres de les principals qüestions que, novament, se'ns han plantejat en matèria d'ensenyament.

En primer lloc, aquelles que afecten les infraestructures necessàries. Malgrat l'augment d'inversions derivat del pla previst en la planificació del Mapa escolar,

s'han tornat a presentar queixes que denuncien mancances en les instal·lacions escolars.

D'altra banda, el trasllat d'alumnes que cursen l'ESO a altres municipis ha comportat un canvi en els criteris que la normativa fixa per al transport i el menjador escolar. La previsió legal que els alumnes que es veuen obligats a traslladar-se del seu municipi tinguin transport i menjador escolar gratuïts ha comportat un augment del cost d'aquest servei per part de l'Administració. L'augment de les despeses de l'Administració per aquest concepte no hauria de ser excusa suficient per disminuir els ajuts adreçats als alumnes que es troben en situacions socioeconòmiques especials que justifiquen la percepció d'aquests ajuts, com ara, per exemple, els alumnes de centres d'educació especial i aquells altres que, tot i residir en el mateix municipi on estan escolaritzats, han de desplaçar-se a una distància considerable, en especial si no hi ha un transport públic.

Volem destacar també que novament s'han presentat queixes a causa del dèficit de places a l'etapa d'educació infantil, especialment en el primer cicle, fins a tres anys, i que ha augmentat la preocupació dels pares i alumnes pels estudis de formació professional.

En la qüestió de l'accés, em plau assenyalar que, per decret del Govern, s'ha acceptat la recomanació que vam formular al Departament d'Ensenyament perquè en cas d'empat en els criteris de baremació que reconeix la LODE es reconegués la preferència de les famílies nombroses per a l'accés al centre docent.

En relació amb els drets dels alumnes, he plantejat les qüestions relatives a la integració en els centres docents dels nens en qui concorren especials circumstàncies, derivades bé de la seva nacionalitat, bé de les circumstàncies de minusvalia en què es troben. Malgrat que la normativa vigent permet parlar d'una integració plena dels nens d'aquests col·lectius, el cert és que l'escolarització d'aquests nens ha originat una problemàtica derivada del rebuig de què en ocasions han estat víctimes per part de determinats membres de la comunitat educativa.

Com els avançava ahir, l'Informe recull la nostra aportació, bàsicament jurídica, a un estudi més ampli, primordialment sociològic, elaborat per la Fundació La Caixa, sobre el dret a l'educació dels immigrants i la seva integració en el sistema educatiu.

Com a conclusió general, vull dir-los que el sistema educatiu és un excel·lent mecanisme d'integració, però que no pot operar com a tal si es donen determinades circumstàncies de massificació d'alumnes amb necessitats educatives especials –i els fills dels immigrants sovint ho són– en un mateix centre. És per això que vam proposar mesures de desconcentració limitada. El que plantejem no va contra aquests alumnes o les seves famílies, sinó al seu favor. Quan n'hem parlat amb els interessats, així ho han entès. Ara bé, afirmem que l'Administració educativa no es pot abstenir d'intervenir-hi, tot pensant que les normes de matriculació, sense cap adaptació, ja són suficients per canalitzar de forma positiva aquesta qüestió per als alumnes, per a les comunitats educatives i per a la societat en general.



L'ensenyament universitari. De les diverses qüestions comentades en l'apartat de l'ensenyament universitari, he d'insistir que caldria millorar la formació facilitada als alumnes quan volen iniciar els estudis del curs d'orientació universitària, per evitar que uns defectes en la tramitació de la matrícula els impedeixin cursar l'opció desitjada. Aquesta situació es planteja especialment en el cas dels alumnes que repeteixen els estudis de COU i que, ja avançat el curs, són informats que la seva matrícula no és vàlida per a les proves d'accés a la universitat. L'Administració i els instituts d'educació secundària han d'adoptar, doncs, les mesures oportunes per evitar admetre aquestes matrícules errònies. D'altra banda, pensem que també caldria que l'Administració no apliqués criteris en excés restrictius a l'hora d'admetre l'accés a la universitat per la via de majors de vint-i-cinc anys, de forma que s'hi permetés l'accés als qui, malgrat haver superat els estudis de COU, no van, en el seu moment, participar en les proves d'accés a la universitat i van abandonar, durant un període, l'etapa de formació que ara volen reiniciar.

Normalització lingüística. Les queixes que hem rebut durant l'any 1997 en l'àmbit de la normalització lingüística reflecteixen les dificultats que han trobat alguns ciutadans quan, en les seves relacions amb les administracions públiques i els poders públics amb seu a Catalunya, volen exercir el dret d'expressar-se en català. També hem rebut alguna queixa en relació amb la no-disposició d'informació escrita en castellà en alguna dependència de l'Administració de la Generalitat.

Pel que fa a l'Administració de l'Estat a Catalunya, com ja va assenyalar ahir la diputada senyora Bruguera, en el nostre Informe hem constatat l'interès de les autoritats responsables per tal de complir la legalitat vigent i fer possible l'exercici del dret del ciutadà a expressar-se en català quan així ho ha decidit, la qual cosa no vol dir que els problemes hagin desaparegut, però, sens dubte, aquest capteniment és un pas necessari per tal que se solucionin.

Cultura. Pel que fa a la matèria cultural, hem rebut algunes queixes en relació amb l'accés als arxius històrics, les mesures de promoció i difusió de les activitats culturals, i en relació amb la protecció del patrimoni cultural. Del contingut d'aquestes últimes queixes es desprèn que en la tramitació dels expedients de declaració de béns culturals d'interès nacional, que configuren el més alt règim de protecció dels béns integrats en el nostre patrimoni, sovint es supera àmpliament el termini de divuit mesos previst en la Llei 9/1993, del patrimoni cultural català.

Administració de justícia. Pel que fa a l'àmbit de l'Administració de justícia, el motiu principal de les queixes continua sent la lentitud a resoldre els litigis i executar-los. Davant l'augment de l'índex de descontentament i de desconfiança dels ciutadans envers aquesta Administració, hem d'instar la Generalitat per tal que, amb la màxima urgència, abordi amb profunditat, en l'àmbit de les seves competències, qüestions bàsiques com són la dotació de nous edificis, la modernització de l'oficina judicial i la mobilitat del personal.

Pel que fa a la jurisdicció del contenciós administratiu, hem de tornar a insistir en la necessitat que el Ministeri

de Justícia proveeixi aquest òrgan jurisdiccional dels magistrats necessaris, i el Departament de Justícia de la Generalitat, pel que fa a les seves competències, els faciliti els mitjans que calguin per palliar, encara que sigui amb mesures excepcionals, la situació actual de col·lapse que pateixen.

En l'Informe ens referim a altres qüestions, com ara l'incompliment de les sentències de separació i divorci per part del cònjuge obligat al pagament de la prestació econòmica, el tractament que fan els mitjans de comunicació sobre els afers judicials o el greu problema de les dones maltractades. Sobre tot això em remeto a allò que l'Informe assenyala.

No vull concloure, però, la referència a justícia sense fer pública la meua satisfacció pel fet que el president de l'òrgan jurisdiccional en què culmina l'organització judicial a Catalunya, el Tribunal Superior de Justícia, m'ha expressat la seva coincidència en la nostra anàlisi de la situació de l'Administració de justícia a Catalunya.

Penitenciari. Respecte a la situació penitenciària a Catalunya, a nivell general es constata una millora en tots els aspectes, tant en les condicions d'habitabilitat com en els serveis sanitaris i els programes de tractament, si bé he de tornar a dir que és urgent la construcció de nous centres penitenciaris, que un any i un altre es va ajornant. En aquest capítol trobaran el report de les visites que hem efectuat durant l'any 1997 en els centres penitenciaris de Tarragona, Girona, Brians, Dones - Wad-ras, Joves i Homes de Barcelona, i també el Pavelló Hospitalari Penitenciari de Terrassa. També trobaran el seguiment de les recomanacions que vam efectuar en les nostres visites de 1996 i d'allò que resta pendent de resoldre i d'allò que s'ha resolt.

Vull recordar també la nostra positiva valoració de l'aplicació que la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació fa de l'article 86.4 del Reglament penitenciari, per tal de facilitar la reinserció social dels interns que ja es beneficien de la secció oberta.

Per concloure el tema penitenciari, em complau assenyalar que l'Informe monogràfic del Defensor del Poble sobre el sistema penitenciari al conjunt de l'Estat va recollir els reports que havia fet de les nostres visites a les presons catalanes, i quan se li van plantejar algunes qüestions al respecte no va voler entrar a comentar-les, sinó que es va remetre a allò que ja s'havia dit en aquest Parlament en donar compte de l'actuació del Síndic durant l'any 1996.

I per acabar aquesta, novament, llarga exposició –i els agraeixo la seva paciència–, un parell de comentaris sobre el llibre segon. Ja han pogut veure que abordem, sense gaires pretensions, ja que no hem fet cap descoberta, ja que tot el que diem ja se sabia, l'exclusió social des de la vessant de la responsabilitat dels poders públics, però sense estalviar una referència a la responsabilitat del conjunt de la societat. Em remeto al que tenen recollit en l'Informe, però permetin-me que finalitzi amb les mateixes paraules amb què aquesta acaba, referint-nos a les prioritats que deriven d'aquest estat social: si considerem que l'eficàcia d'un sistema no pot mesurar-se solament en termes de productivitat econò-

mica, sinó també de capacitat per contribuir a la satisfacció de les necessitats humanes fonamentals, especialment dels més desfavorits, resulta que aquesta prioritització, reiteradament citada, és un tema de justícia per als afectats per l'exclusió i és una qüestió de prevenció amb efectes de caràcter social general, perquè hi haurà conseqüències més negatives socialment si no evitem l'exclusió immediatament.

Senyor president, senyor membre de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

### **El vicepresident**

Moltes gràcies, senyor síndic.

Tal com hem avançat al principi de la sessió, farem un recés de cinc minuts. En tot cas, algun grup m'ha comentat que volia compartir entre diversos membres del seu grup la intervenció, i ens agradaria que feu arribar com repartiu i qui intervingrà en nom del grup, per quant de temps. El temps que es donaria seria de deu minuts, serem generosos, perquè ahir només Esquerra Republicana ho va superar, els altres es van ajustar molt bé al temps que va donar la presidència. En tot cas, si fos possible, feu arribar a la presidència qui parlarà i per quant de temps es reparteixen aquests deu minuts. Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les onze del matí i set minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i vuit minuts.

### **El vicepresident**

Es reprèn la sessió.

Ens han comunicat per part d'Esquerra Republicana la substitució del senyor Bargalló pel senyor Ridao.

I, per tant, començarem la sessió tal com he dit a l'inici d'aquesta. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula, per un màxim de deu minuts, té la paraula el senyor Portabella.

### **El Sr. Portabella i Calvete**

Gràcies, senyor president. Gràcies al síndic de Greuges, així com al seu equip, per aquesta segona part de la sessió i descripció i explicació exhaustiva, però justificadament exhaustiva, de tot el treball de l'any, així com de la presentació d'aquest segon llibre, que el nostre Grup Parlamentari va demanar que es fes també l'any passat o que es recuperés, ja que en altres ocasions també s'havia fet.

Seré molt breu en el posicionament sobre el segon llibre, i seré molt breu perquè hi ha una coincidència plena en tot el que és la definició que es fa en el seu inici, sobre els exclosos i sobre les reflexions que es fan sobre l'exclusió social i la necessitat que tots ens hi impliquem per tal de poder corregir aquesta marginació que, a vegades, la mateixa dinàmica de la societat genera.

Sobre els punts de l'ordre del dia –si és que es pot dir així– que tocaven la part de l'Informe d'avui, val a dir que també tenim coincidència en la descripció que es fa sobre les qüestions de l'habitatge. Evidentment, l'habitatge és un dret fonamental humà –tant és així que fins i tot és un dret constitucional–, i és també un factor de cohesió social incontestable. La reflexió al voltant de la necessitat d'incrementar els habitatges socials –nosaltres hi afegiríem també els de preu taxat, tenint en compte que actualment, doncs, els de preu taxat agafen també una bona part de la població amb menys poder adquisitiu– o la necessitat, també, de planificar subvencions a fons perdut per tal de trobar habitatge ens sembla encertada i ens sembla necessària.

Ara bé, l'habitatge –i això és una mancança que trobem– té un fort component especulatiu arreu del territori i, en alguns municipis, especialment important, ja que les lleis de l'oferta i la demanda sovint no es compleixen. Sovint ens trobem amb moltes persones que intenten buscar, llogar o comprar pis, i sovint també passejant pel carrer trobem nombrosos cartells referent a habitatges en els quals es diu que es ven o es lloga, i, per tant, és clar que les famosíssimes lleis del mercat no es compleixen, i en conseqüència que darrere d'això hi ha una constitució oligàrquica, que permet mantenir especulativament el preu dels pisos, tant de lloguer com de compra, i que, per tant, la mancança principal no és la inexistència de sòl urbanitzable, sinó que hi ha sòl urbanitzable que no s'urbanitza per tal de poder mantenir artificialment els preus dels habitatges.

També pensem que seria bo potenciar el lloguer, un lloguer social –no té sentit un lloguer en el qual et surt més a compte adquirir una hipoteca que no anar de lloguer–, i, per tant, una reflexió al voltant de quins són els preus que haurien de tenir els lloguers per tal que fessin la funció real que s'ha d'adjudicar al lloguer enfront o comparativament amb el que seria un habitatge de compra.

I una reflexió especial, també, sobre els joves i sobre les persones d'edat, potser els dos grups amb més dificultats per aconseguir habitatge: els joves, en unes estadístiques esfereïdores, que situen que el 65% dels joves entre vint-i-cinc i trenta anys voldrien anar a viure en un habitatge propi i no poden, i les persones de més edat, amb una repercussió, en alguns casos, molt negativa, per l'aplicació de la Llei de la LAU.

Amb referència a l'urbanisme, nosaltres hi creiem molt, en la planificació urbanística, en el sentit que és un element també de cohesió social, i és també un element de democratització molt significatiu de la societat. I veiem també en el seu Informe, quan parla dels reiterats incompliments de la legislació, o de les qualificacions *a priori* de les diferents..., que hi han dintre del sòl. És a dir, hi ha moltes vegades que, per exemple, un espai està considerat com a no urbanitzable, però tot i així s'urbanitza, o moltes vegades que es té una qualificació d'urbanització, diguem, tova, semiintensiva, que després s'acaba convertint en una construcció més que intensiva. Per tant, aquí hi ha un incompliment de la mateixa legislació, sovint per part de l'Administració, o una tolerància, sovint per part de l'Administració, que crec també que mereixeria una reflexió.

En els temes de medi ambient, vostès posen..., m'ha sobtat l'elevat nombre de queixes que hi ha, no? És a dir, les qüestions de medi ambient formen part, cada vegada més, una mica del discurs general, però a l'hora d'actuar en aquells elements que poden millorar el medi ambient i, per tant, repercutir positivament sobre la qualitat de vida de les persones, ens trobem que hi ha una laxitud en l'aplicació dels diferents criteris en els quals intervé, que són quasi tots perquè és un concepte molt transversal, que és sorprenent. Vostès mateixos, en els informes, parlen de pràcticament..., o parla en moltes ocasions de l'incompliment de la llicència municipal; és a dir, nombroses indústries o activitats econòmiques que estan ubicades en llocs on no haurien d'estar, o l'incompliment, directament l'incompliment, de les llicències municipals, que, a l'hora de poder aplicar-se, no es duu a terme.

És a dir, nosaltres aquí pensem que realment s'ha d'apostar per l'aprofundiment d'una cultura ambiental, que s'ha d'apostar per la visió de la transversalitat del medi ambient, que s'ha d'intentar incidir més en aquelles persones que les seves activitats consideren que són prou importants com per no tenir en compte les qüestions ambientals. Vostès mateixos expliquen diferents casos en els quals, sota el paraigua de la generació de treball, es permet, per exemple, una contaminació acústica, d'olors o de fums que no és legal. I, per tant, pensem que aquí, efectivament, s'hauria d'establir un connector ideològic entre el que és les persones que coneixen aquests temes i les persones que tenen la responsabilitat de dur a terme l'aplicació de la legislació. És a dir, hauria d'haver-hi un connector ideològic entre tècnics, entre polítics i entre ciutadans que pogués solucionar aquests temes que a vegades semblen menors, però que en realitat constitueixen una bona part de les queixes dels ciutadans i de les ciutadanes d'aquest país.

En relació amb la sanitat, coincidim totalment que és imprescindible un increment de la despesa sanitària. Pensem que l'anomenat «cop del medicament» té unes repercussions socials injustes i que, en tot cas, no afronta al que és la base del problema del finançament de la sanitat: que hi ha absència de mesures globals i que és necessària també una reforma eficient de les qüestions sanitàries.

En l'àmbit del treball, és evident, també, que hi ha dificultats per crear llocs de treball, fins i tot en èpoques de bonança econòmica, i pensem que això podria donar peu que el Síndic de Greuges fes una reflexió sobre aquesta nebulosa, la qual anomenem sistema, que està formada de moltes coses, però que, sens dubte, marca els paràmetres del sistema econòmic i sobre la creació de llocs de treball.

Troblem a faltar també l'accent sobre les polítiques actives d'ocupació, a partir de les quals es podria fer..., i coincidim amb recomanacions que fa el Síndic de Greuges, tot i que trobaríem a faltar una preocupació especial, una anàlisi sobre els desocupats de més de quaranta-cinc anys. Trobem a faltar també una reflexió, si més no, sobre el que representaria el repartiment laboral i les trenta-cinc hores de treball, sobre l'excés d'hores extres, sobre el paper de les ETT, que sovint es converteix..., quan es converteix en mètode per donar

llocs de treball, amb una superació dels drets dels treballadors, que han aconseguit els sindicats amb el pas de molts anys, i també sobre les línies específiques d'inserció laboral per a gent jove, així com polítiques actives per al conjunt del sistema productiu català.

Coincidim plenament en l'àmbit de les pensions, a les quals fa referència el seu Informe, i també coincidim en el que fa referència als serveis socials, ja que de l'anàlisi que vostès fan es dedueix la necessitat d'introduir nombroses modificacions sobre com estan plantejats actualment tots els aspectes de serveis socials.

Per finalitzar, de tot el que fa referència a l'apartat d'infants, destaquem el suggeriment de realitzar un informe sobre la infància a Catalunya, amb una visió global de la situació de la infància en situació de risc. Pensem que és interessant la utilització de dades estadístiques que serveixin per planificar millor en matèria d'infància i adolescència, tot el que això representa, i la importància que té a Catalunya, i creiem també, i més amb la situació demogràfica de Catalunya, que s'ha de posar l'accent en el món dels infants i dels adolescents perquè no puguin reproduir-se casos com el cas del Raval, que vostè també menciona al seu Informe, doncs, no succeeixin més.

Moltes gràcies, senyor síndic de Greuges.

#### **El vicepresident**

Moltes gràcies, senyor Portabella. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, per un temps màxim de deu minuts.

#### **La Sra. Tolosana i Cidón**

Gràcies, senyor president. Voldria, abans de començar, fer una petita reflexió, una prèvia, abans d'entrar en matèria, i és que quan em preparava aquesta intervenció, que l'any passat també vaig fer jo mateixa, i la senyora Mayol va fer la del dia anterior..., aprofito per dir que la senyora Mayol no és aquí perquè és en un viatge institucional, juntament amb altres membres d'aquest Parlament, i l'excuso. He rellegit també, deia, la meua intervenció, i penso que l'he de canviar de com la vaig fer l'any passat, la vaig fer excessivament detallada; era com si fes l'informe de l'Informe, i no és això. Per tant, ara no parlaré de tots els apartats, i no pas perquè no els consideri interessants, i perquè no pensí que compleixen els objectius que esmentàvem ahir, d'ajudar-nos a millorar la nostra tasca parlamentària d'impuls i control del Govern, sinó perquè em sembla que no és necessari ni és la funció de la meua intervenció, penso.

Per tant, d'ordenació territorial, pràcticament no en parlaré, ni de consum, ni de treball i pensions, ni de justícia. I, de serveis socials, no en parlaré, perquè penso que el contingut de l'Informe s'afegeix a la percepció que el nostre Grup i altres grups tenim que es requereix, es reclama una reflexió de la cambra molt més àmplia sobre aquest tema, i que, a més, en les reflexions del seu llibre segon, encara, francament, ens reforcen més aquesta idea, ens dóna més sentit a la idea que caldria plantejar un debat ampli. Faré uns apunts sobre aquells aspectes

que ens han semblat més interessants o més suggeridors per destacar, no perquè no ho siguin tots els altres.

Pel que fa al medi ambient, l'anàlisi de les queixes que vostès han recollit i han atès ens fa pensar una mica en l'immediatisme de la queixa. És a dir, quan el ciutadà reclama el Síndic, normalment la queixa parla d'afectacions molt pròximes, molt directes sobre els ciutadans, i es queixen de la tolerància de l'Administració. Això ens fa pensar que, segurament, en els temes mediambientals manca encara una sensibilitat que no sigui la tan immediatista del ciutadà que sent la molèstia a la seva vora, i, per tant, que es reclama una necessitat d'informació i de formació que desenvolupi una solidaritat respecte a les generacions futures, que són les que heretaran el nostre patrimoni mediambiental.

Analitzant l'apartat de sanitat, es reforça de bell nou, entre moltes altres coses, allò que observàvem ahir de la manca d'informació, del silenci davant de les reclamacions, és a dir, que l'Administració, a més a més, a vegades, de no donar els serveis amb suficient qualitat o amb suficient agilitat, com ho diuen les llistes d'espera, és poc atent a l'usuari, és poc atent a respondre les reclamacions que aquest formula; entenem que això no és correcte i que es repeteix massa sovint, es constata massa sovint en les queixes que vostès han recollit. Volem de bell nou alegrar-nos –perquè ja ho vam dir ahir– de les actuacions d'ofici, en aquest cas, sobre l'anorèxia i la bulímia; la trobem, realment, molt interessant, és un problema molt preocupant i que afecta..., ara ja no és un problema marginal, afecta una gran quantitat de noies, i ara també de nois, adolescents, i cada vegada més joves. I també el de la salut mental i la psiquiatria en els centres penitenciaris, com el seu toc d'atenció respecte a l'atenció dels malalts crònics, ens ha semblat molt interessant.

Pel que fa a l'apartat d'infants, a la visita que han fet vostès als centres educatius de menors infraccionistes, nosaltres entenem que fan unes observacions realment molt pertinents i molt interessants, que expressen allò que... Permetin-me l'anècdota personal; jo vaig fer un estudi sobre aquests centres fa uns anys i vaig percebre allò que vostès han percebut també, i segurament ho han sabut descriure amb més eficiència que no pas ho vaig fer jo. Diuen vostès: «Un assumpte delicat és la compatibilitat entre els drets i les llibertats fonamentals i la normativa, sovint imprescindible, dels centres de compliment de mesures de menors i joves.»

Els educadors es troben sempre amb la necessitat d'atendre i ajudar a canviar els hàbits i d'atendre millor les criatures, però de vegades això requeriria tractaments molt llargs, i moltes vegades es té la temptació de retenir-los, quan en realitat la privació de llibertat és un mal que no podem considerar mai un mal menor, sinó un mal evitable, i, per tant, aquesta contradicció entre la necessitat del perllongament del tractament i el respecte a la llibertat de l'infant de viure en el seu entorn familiar, i a la seva llibertat, és una de les contradiccions serioses que cal reflexionar, i que només tindrien solució amb una altra cosa que vostès també observen, que és la necessitat de fer actuacions integrals. No n'hi ha prou a tractar la criatura: cal tractar, diguem-ho així, l'entorn familiar i social; si no, la criatura o l'adoles-

cent, quan surt del centre, torna a trobar aquest ambient desfavorable, que l'ha portat moltes vegades al tractament anterior.

Igualment els felicitem per la seva actuació d'ofici sobre la xarxa de pederàstia al Raval, i ens afegim al que ha dit el diputat que m'ha precedit, sobre la importància de fer un informe sobre la infància a Catalunya. Un altre cop els tractaments integrals són els que donen, realment, eficàcia i eficiència a la intervenció de les administracions públiques sobre els sectors afectats.

Ensenyament. Veient el reguitzell de queixes que vostès han recollit, es confirma una cosa que el meu Grup, i jo com a portaveu en aquestes matèries, repetim moltes vegades: que de la reforma el pitjor que hi ha és allò que no s'ha fet. Perquè totes les queixes vénen a parlar del que no s'ha fet, del que no s'ha construït, del que no s'ha dotat, dels transports i els menjadors que no han rebut l'ajuda necessària, de les no-classes de zero a tres, de la mancança de classes..., quan vostès van fer l'Informe de l'absència de mapa d'FP, de formació professional, i els problemes de certificació, que encara no s'havien resolt, respecte a les persones que havien cursat mòduls experimentals, etcètera. Per tant, la reforma, sobretot, un dels grans problemes que té –que en pot tenir d'altres, o pot haver-hi altres temes a debatre– és allò que no s'ha fet, no precisament allò que s'ha fet. I aquestes queixes ho certifiquen, a la meua manera de veure.

El tema de la immigració. Jo voldria felicitar-los, un cop més, pel seu compromís en la seva tasca i pel coratge d'afirmar que no n'hi ha prou que formalment, en les normatives, estiguin garantits els drets, sinó que quan aquests s'han d'exercir per persones en inferioritat de condicions, de vegades lingüístiques, de coneixement de la nostra realitat social, que per a ells és nova, de les nostres normatives, l'Administració està obligada a intervenir-hi, i això ho compartim plenament.

Pel que fa al llibre segon, nosaltres estem satisfets, com dèiem ahir, que s'hagi recuperat de bell nou. Ens sembla especialment..., tot i que és veritat que ha estat un tractament, com vostè deia, en certa mesura modest, no perquè no tingui qualitat, sinó perquè el tema pot permetre pàgines i pàgines, oi?, però realment ens sembla que la definició o la percepció que vostès tenen de les persones susceptibles d'estar incloses en aquest apartat, de persones marginades o excloses de la societat, quan vostès diuen «la baixa autoestima i manca d'identitat com a ciutadà amb drets», o bé quan afegeixen «l'enorme frustració...», parlant, en aquest cas, especialment –però es pot generalitzar–, dels joves que ara comencen a ser una població, també, susceptible de ser població exclosa, al voltant de vint-i-cinc anys, que estan al carrer, i diuen: «l'enorme frustració de ser marginats d'una societat que, alhora que els incita a consumir, els nega poder-ho fer perquè la seva no és una demanda solvent. Per més que han nascut en l'abundància i la democràcia, no poden exercir la llibertat», ens semblen unes reflexions de contingut profund, que han d'illuminar o han d'orientar les polítiques que desenvolupem des dels grups parlamentaris; aquells que donen recolzament al Govern, els convidem que hi pensin, i els que som a l'oposició, instar el Govern a complir aquests objectius.

Moltes gràcies.

**El vicepresident**

Moltes gràcies, senyora Tolosana. Per part del Grup Parlamentari Popular, es repartirien les intervencions. En primer lloc, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Aige.

**El Sr. Aige i Sánchez**

Moltes gràcies, senyor president. Honorable síndic de Greuges, senyores i senyors diputats, la meua pregunta es circumscriu dins de l'àmbit de l'ordenació del territori, en definitiva, l'urbanisme. Com vostès saben, per una recent sentència del Tribunal Constitucional es va declarar que hi havia una sèrie d'articles a la Llei del sòl que eren inconstitucionals. Per tant, a partir d'aquell moment, pràcticament les comunitats autònomes i els ajuntaments van rebre totes les competències que feien menció de lo que era urbanisme i gestió urbanística. En aquest moment no cal dir que s'ha aprovat la Llei del sòl, que posteriorment aquí haurem de fer una adaptació d'aquesta Llei del sòl. I, per tant, amb això a on vull anar a parar és que després de llegir els informes del Síndic de Greuges, veig que hi ha una sèrie..., es plantegen una sèrie de queixes, però són una sèrie de queixes sobre qüestions relacionades amb qüestions que jo denomino «menors», encara que no siguin menys importants, com, per exemple, llicència d'obres, i plantejaments, en definitiva, similars.

Jo voldria separar dos qüestions. Una cosa és urbanisme i l'altra cosa és lo plantejament; és a dir, si fan una queixa per qüestions, per exemple, que volen saber, realment, si s'adapta a la normativa la profunditat edificable d'un solar, l'altura d'una construcció determinada, l'edificabilitat que pot tenir un polígon de terminat en un moment determinat, aquesta és una qüestió que més o menys és fàcilment aclarible, perquè, agafant el llibre de la normativa, vostès suposo que de seguida poden sortir de dubtes. Altra cosa és lo planejament, que hi ha un programa pel mig, i que amb el programa pel mig hi ha moltes qüestions, com, per exemple, quan, en quin *tempus* es realitzaran les iniciatives urbanístiques, etcètera. Aquí és on aquest diputat que els parla ja comença a veure la cosa menys clara. Què passa? Passa que hi ha una sèrie d'institucions i partits polítics, per exemple, el que els parla..., resulta que cada dia el partit polític rep molta gent que li ve a fer consultes relacionades amb l'urbanisme, i que, realment, si l'Administració local comptés amb una sèrie de professionals, no diré ja competents, sinó que fossin gent que estiguessin al dia, es podrien resoldre i no vindrien a uns altres llocs a demanar el consell.

Per tant, la preocupació que tinc des d'aquest punt de vista és si vostè, honorable síndic de Greuges, no creu que és necessari redefinir les normes, la legislació urbanística, per tal d'aclarir una sèrie de conceptes, i que des de l'Administració local se pugui fer una feina que estigui més clarificada, i sobretot que doni confiança al ciutadà. No cal dir que en qüestions d'urbanisme la gent es posa molt nerviosa, sobretot a les poblacions petites, es posa molt nerviosa i de seguida acaben amb judicis, i, en fi, amb problemes judicials. Per tant, la pregunta és aquesta: si vostès creuen que s'haurien de redefinir les normes a la legislació urbanística, per no

acabar sempre anant a buscar el jutge de torn, que en aquest cas és la Comissió Territorial d'Urbanisme, que en definitiva acaba sentenciant sempre el que està bé i el que està malament. I, per altra banda, si vostès també no creuen que l'Administració local, aquí a Catalunya, en aquest sentit, en el sentit de l'urbanisme, no hauria d'estar millor dotada amb personal, i, a més, si el personal que hi ha en aquest moment és suficient per atendre aquestes consultes i aquestes demandes, que, del meu punt de vista, són bastant greus.

Moltes gràcies honorable síndic, senyores i senyors diputats.

**El vicepresident**

Moltes gràcies. Porten quatre minuts. Té la paraula el senyor illustre diputat Jacinto Vilardaga.

**El Sr. Vilardaga González**

Moltes gràcies, senyor president. Honorable síndic, adjunts al síndic i equip de la Sindicatura de Greuges, la veritat és que afegir massa coses a un informe de més de tres-cents planes, exhaustiu, tan exhaustiu, és veritablement difícil. Però jo intentaré, de la manera més resumida possible, fer algunes preguntes al respecte, ja que considero que aquestes tenen un cert interès.

Per exemple, en matèria d'habitatge, penso que hi ha un tema que és molt important, que no sé si el Síndic, d'alguna manera, ha traslladat alguna iniciativa o alguna preocupació tant al Govern de la Generalitat com potser també, a través del Defensor del Poble, al Govern central, i és la necessitat, a judici del nostre Grup, que es creï un mercat important, àgil i sense massa problemàtiques d'arrendaments, d'arrendaments, sobretot, urbans. La legislació actual és múltiple, tothom sap que en aquests moments tenim contractes d'arrendament sotmesos a una llei que ve de l'època anterior, de l'antic règim, de l'any 64, en concret; que tenim uns altres contractes que estan sotmesos a una llei de l'any 95, i que encara en tenim un altre de l'any 85, i un altre de l'any 94. Vull dir que fóra important que tota la problemàtica que es planteja respecte a aquesta legislació múltiple quedés subsumida en una sola legislació. I, en aquest sentit, interessaria saber si hi han hagut queixes, el Síndic ha rebut queixes en aquest sentit, i, si ha rebut queixes, si ha traslladat als organismes pertinents algun suggeriment de cara a la seva resolució.

Ha parlat, ens ha parlat també el síndic de la contaminació acústica. Jo aquí voldria afegir un altre tipus de contaminació, que és la que anomenaria «olfactiva», perquè suposo que molts dels que estem aquí, passant per carreteres, ens hem trobat amb unes olors veritablement terribles i insuportables, que ens obliguen a tancar no solament les finestres del cotxe, sinó també fins i tot la ventilació, que vénen a vegades de l'extensió de purins pels camps i a vegades simplement de granges per on passes i que no hi ha cap control de l'olor. Bé, interessaria saber si realment hi ha algun tipus..., si ha pres alguna iniciativa en aquest sentit o si han rebut queixes que parlin d'aquesta qüestió.

Els circuits de cotxes, no solament de control remot, sinó també aquells altres que es fan en determinades

poblacions i que es practiquen, sobretot, els diumenges, que és quan la gent vol descansar, també és un altre problema, és un altre problema que penso que requeria l'atenció del Síndic.

I aquí, en matèria de contaminació o de medi ambient, entraria potser el tema del tabaquisme, però aquest tema, també, suposo que el podríem incloure en l'epígraf de sanitat. La pregunta és si s'han rebut queixes sobre l'ús del tabac en determinats mitjans de transport, com són els avions, els autobusos, trens, etcètera, perquè la situació és, al meu entendre, realment, en alguns casos, seriosa. És a dir, si el tabac molesta, és evident que en determinats llocs molesta molt poc, sobretot als que ja han sigut fumadors, però quan es tracta de l'ús de tabac en medis..., en un lloc tan petit, amb tants pocs metres cúbics, com és un avió, la situació resulta veritablement terrible, sobretot per a aquell que no ha trobat lloc als espais de no-fumadors i ha hagut d'acceptar l'espai on tothom fuma pràcticament, i t'obliguen a fumar de manera, pràcticament, obligada. En els autocars passa també, potser en una mesura inferior, però el tema, penso que és per tenir-lo en consideració, i que el Síndic faci algun tipus de gestió al respecte.

(Pausa.) No, no està perquè... (Veus de fons.) Jo suposo que el temps es deu estar acabant, suposant que no s'hagi acabat ja. Senyor síndic, jo en ares de la brevetat renunciaré a les quatre o cinc preguntes que encara resten perquè, tot plegat, no en trauré res de fer-ne una de més.

Moltes gràcies.

#### **El vicepresident**

Moltes gràcies. En aquest moment queden trenta segons per complir els deu; no es preocupi, que podrà fer-ho. En el darrer terme, també pel Grup Parlamentari Popular, la senyora il·lustre diputada Dolors Nadal.

#### **La Sra. Nadal i Aymerich**

Agrair la benevolència del president en donar-me la paraula. Disculpar-me a la Comissió per haver estat absent en la primera part de la intervenció del senyor síndic, perquè em trobava ocupant la vicepresidència de la Comissió del Procés d'Equiparació Home-Dona, i m'ha estat impossible fins ara de venir.

Fer una consideració molt petita al senyor síndic en el següent sentit. Ahir, en la seva intervenció, va posar de manifest la impossibilitat d'arribar a determinades comarques, a alguns sectors de la població de Catalunya, per donar a conèixer el que és la institució i, per tant, els mecanismes que tenen al seu abast els ciutadans de Catalunya per comptar amb una defensa efectiva dels seus drets. El que m'ha sorprès, veient l'Informe del senyor síndic, és que davant d'aquesta carència que es va manifestar, si veiem quin ha estat l'interès per part dels mitjans de comunicació públics dependents de la Generalitat de Catalunya per tal que es produeixi aquesta divulgació del que és la institució, una institució que s'ha manifestat d'una gran utilitat, que porta a terme aquesta radiografia de la societat que ens deia el senyor síndic ahir, i que, per tant, permet conèixer on estan les nostres carències, on hi ha aquesta vulneració

de drets per tal, entre tots, de poder-ho resoldre, no deixa de sorprendre que des dels mitjans públics de comunicació tingui una tan baixa presència la Sindicatura de Greuges. Jo no sé si he comptat malament, i m'agradaria molt haver-me equivocat en comptar, però em fa l'afecte que el senyor síndic ha tingut dues intervencions en televisió al llarg de l'any, en la televisió pública de Catalunya, vull dir, i no més enllà de tres o quatre intervencions en la ràdio pública de Catalunya.

En aquest sentit, només manifestar-li, senyor síndic, que em sembla que és un desinterès per part dels mitjans de comunicació públics a casa nostra respecte a la institució, i que intentaríem, en qualsevol cas..., bé, conèixer la seva impressió al respecte, i que intentaríem, en tot cas, utilitzar els mecanismes que estiguin al nostre abast per ajudar a divulgar millor quina és la funció de la institució.

Com que no vull abusar d'aquesta benevolència de la presidència, em limitaria molt, senyor síndic, a una qüestió que ens ha preocupat, que hem treballat molt en el Parlament i que novament torna a aparèixer en el seu Informe, que és la qüestió de les adopcions internacionals. Realment, vam aconseguir fer desaparèixer un reglament d'adopcions que vam considerar, des de totes les forces polítiques, que exigia..., primer, que era inconstitucional, perquè no respectava l'article 14 de la Constitució. Per una altra banda, exigia una actitud reverencial davant l'Administració de la Generalitat. Això s'ha resolt en gran part, segueixen havent-hi queixes que es recullen en el seu Informe... Però a mi hi ha una qüestió que em preocupa especialment; és a dir, ens trobem..., les competències de la Generalitat respecte a adopció internacional, si tenim en compte l'article 9.5 del Codi civil, són estrictament donar-ne o no la idoneïtat, i serà el jutge que hagi d'inscriure en el Registre Civil qui decideixi sobre la legalitat o no de la inscripció. Bé, dins d'aquest plantejament, ens hem trobat amb adopcions fetes amb anterioritat que o bé no tenen la idoneïtat o bé que hi ha problemes com, per exemple, en països com el Nepal, en què, com que hi ha una causa de revocació, hi ha dificultats per inscriure, i ens trobem realment amb un nombre important d'infants..., bé, dic important i jo en desconec el nombre, i, per tant, és la qüestió que li voldria adreçar: el nombre d'infants –la qüestió més punyent és al Nepal– que tenim a Catalunya amb aquestes dificultats, sigui per una cosa o sigui per una altra, per inscriure, i en aquest sentit si el senyor síndic ha pogut prendre alguna iniciativa en aquesta direcció.

Repeteixo les gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El vicepresident**

Moltes gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

#### **La Sra. Geli i Fàbrega**

Gràcies, senyor president. Honorable síndic, assessors, adjunts al síndic, primer, permetin-me fer unes observacions generals. Jo felicito la Sindicatura de Greuges

per la selecció del personal, perquè un informe com aquest només s'explica perquè se selecciona bé el personal, perquè aprofundeix extraordinàriament en cada un dels temes. Amb aquesta intervenció –que demano absoluta cortesia parlamentària si m'excedeixo del temps– no podré parlar de tot; això no vol dir que l'Informe de cada una de les parts sectorials sigui, en alguns casos, excellent.

Dit això, senyor síndic, em sembla important aquesta seva visió molt global de l'Informe, on vostè va dir que fan una radiografia..., però jo voldria dir que fan una radiografia del negatiu, és a dir, dels temes que tenim pendents. És a dir, la positivització de les polítiques, el cofoisme polític de qualsevol administració el fem cada dia, tant si estem en una administració local, com autonòmica, com estatal, o qualsevol de nosaltres és molt capaç..., ara, la necessitat de reflexionar sobre el negatiu és el que vostè ens aporta. A més, hi ha una altra consideració que a mi em sembla molt important, que és que aconseguen passar del concret al general; és a dir, a través de queixes molt concretes dels ciutadans fan una extrapolació dels temes pendents que tenim. Una altra és que per nosaltres, com a oposició, també ens serveix per avaluar la nostra intervenció.

I dic això perquè, curiosament, quan un veu les queixes dels ciutadans..., que jo n'he fet una petita estadística, i el 30% són queixes en relació amb allò que anomenem «estat del benestar»: sanitat, treball i pensions, serveis socials i ensenyament; i si hi afegim justícia, són el 44%. Vostè sap, senyor síndic, igual que nosaltres, que aquests no són els temes habituals de debat polític; curiosament no he vist gairebé cap queixa per ampliar l'autopista, l'autovia de no sé on..., això són els temes de política territorial, que ocupen una extraordinària part del debat. Per tant, el Síndic, l'Informe del Síndic acosta allò que se'n diria «l'ètica política», és a dir, tenir present que les nostres intervencions, des del Govern i des de l'oposició, han de tenir, amb claredat, polítiques per als ciutadans i amb els ciutadans, i aquesta és la radiografia en negatiu dels nostres dèficits pendents, o de totes les administracions. Per tant, un agraïment sincer, polític, a aquest tema.

Em sorprèn, i li demanaria de cara a l'any vinent..., no em sorprèn: és una constatació que el 63% de les demandes al Síndic són fetes per homes, i el 37% per dones. Això vol dir que els circuits d'arribar al Síndic encara no estan del tot equiparats, que encara hi ha una cultura masculina, que fa que el Síndic es vegi més proper, i una cultura, diríem, femenina, i que potser s'haurien d'utilitzar altres mecanismes. Aquesta és una dada per mi important i que ens haurà de fer veure com canvia.

L'altra és que agrairia... –no ho he sabut trobar–, l'edat mitjana de les persones que arriben a vostè. Jo tinc la impressió que són classes mitjanes - altes, i entre trenta-cinc i cinquanta. Potser m'equivoco, eh?, aquesta és la meua apreciació, perquè hi trobo a faltar gent gran, hi ha molt poques queixes de gent gran, algunes n'hi ha, però comparativament amb el 20%, gairebé, de la població catalana, són minses.

Per altre costat, ens agradaria si vostè ens poguessin dir quantes persones aturades i ocupades s'han adreçat

al Síndic, que a mi em sembla que aquesta és una dada rellevant. Nosaltres pensem que l'accés a la Sindicatura encara està mediatitzat per, diríem, temes culturals; a mi em sembla que aquest és un tema molt important, però curiosament vostès hi donen la volta, i les entitats que donen suport, precisament, a aquelles persones que individualment no arriben al Síndic..., vostès hi arriben, i em sembla que aquesta és una dada important: associacions d'aturats amb majors de quaranta anys, federacions de pares amb persones amb disminució, associacions de veïns, etcètera. És a dir, ens diu el seu Informe que el moviment associatiu serveix, en aquest país, i serveix per a molt, entre altres coses per fer visible allò que és invisible, i em sembla absolutament rellevant. I li demanaria que, encara amb més precisió, l'any vinent ens digués quantes entitats ciutadanes s'han dirigit a la Sindicatura, i quines, evidentment, perquè s'ha de destriar.

Jo vull fer cinc blocs de comentaris, senyor honorable síndic. Un, referit als temes d'allò que en dic jo «serveis públics» o Administració pública. És una constant, tant si es parla de l'Administració local, com de l'autonòmica, tant si es parla de l'Administració de justícia, com la de sanitat, com temes de pensions, com temes urbanístics..., els ciutadans ens demanen que reflexionem sobre la gestió dels serveis públics, ens demanen..., li demanen, eh? I, per tant, ens demanen més informació, més vocació de servei, menys burocratització, menys prepotència –ho diuen algunes de les seves paraules–, menys discrecionalitat, menys silenci administratiu, menys arbitrariedad, més professionalitat, més proporcionalitat, més equitat, més capacitació, més personalització. És a dir, tots aquests són temes absolutament comuns... Més transparència en la presa de decisions; aquest és un tema que surt tant si es mira el procés de selecció d'una persona per a l'Administració local com si es mira una administració autonòmica. Això és una constant; els ciutadans creuen, amb raó o sense raó, que hi ha poca transparència. Per tant, la reflexió profunda, a través de la Sindicatura, ens demana reflexionar sobre els serveis públics: més eficàcia, més eficiència, més voluntat de servei i més avaluació. A mi em sembla que amb això resumiria l'excellent descripció de cada un d'allò que anomenem «serveis públics».

L'altre gran paquet és l'estat del benestar. A mi em sorprèn, i encara em sorprèn..., i els felicito que he dit que el 30% de les queixes –o el 44% si hi sumem justícia– estan relacionades amb l'estat del benestar; però encara més: el 55% de les actuacions d'ofici –i, si hi afegim justícia, el 72%– tenen referència a l'estat del benestar. Per nosaltres això és extraordinàriament important. Perquè, precisament, allò que és menys visible, com a mínim a través d'un informe, que no l'utilitzem un cop l'any, sinó que l'utilitzem sense cap partidisme..., que ningú malinterpreti la utilització política de l'Informe del Síndic, perquè és un síndic votat pel Parlament, creat per una Llei d'aquest Parlament, per unanimitat, i escollida també per unanimitat la seva persona, i, per tant, ens sembla que no hi pot haver cap mala interpretació de l'ús que fa qualsevol partit polític, perquè és la nostra obligació, hi insisteixo, en l'avaluació de la nostra feina en l'activitat parlamentària.

Respecte a sanitat, quatre punts. Molt interessant el tema sociosanitari, senyor síndic. Aquest és un tema rellevant, és un tema que no tenim resolt i que, per tant, hem de resoldre.

El segon tema, llistes d'espera. M'ha agradat la recomanació al Govern de discriminar positivament la gent gran. Perquè, senyor síndic, és veritat: qui està pendent d'operar de cataractes, de pròtesi de genoll, de pròtesi de maluc, de varices, d'hèrnies, són gent gran. Per tant, la recomanació em sembla important. No sé com ho farem, perquè no és senzill, però, en tot cas, em sembla una recomanació interessant.

L'altre agraïment és a l'extens capítol respecte a salut mental. Curiosament, senyor síndic, l'any 97 hem fet un monogràfic a la Comissió de Política Social respecte a la salut mental. Per tant, coincidències. Hem millorat extraordinàriament en la salut mental en temes d'aguts, però ens queda pendent el tema de crònics, fonamentalment. Vostè posa dues dades que em semblen importants: diu que, entre les quatre mil persones que estan en institucions psiquiàtriques del segle passat –fonamentalment, eh?– de llarga estada, n'hi ha 1.161 que són disminuïts, i 923 que haurien d'estar en residències geriàtriques amb programes «Vida als anys». Això és una dada reveladora; jo no tenia aquesta dada amb tanta exactitud, no ho sé, els seus circuits d'informació deuen ser i són molt millors que els nostres, però aquest és un tema pendent.

I l'altre tema pendent que és reiteratiu, i veig que les seves recomanacions any darrere any no avancen molt, és el tema del desplegament de l'atenció primària. I aquesta idea de l'equitat o de la inequitat entre la xarxa reformada i no reformada em sembla molt rellevant, que ha estat esmentada en aquest Parlament en moltes ocasions.

El tema de serveis socials. Jo li demanaria, insistentment..., em preocupa, encara que vostè fa moltes observacions respecte al tema de la vellesa, la poca gent que s'adreça al Síndic. Jo crec que és un tema de com s'accedeix al Síndic. La televisió i la ràdio segur que ajudarien que gent gran s'adrecés al Síndic amb molta més facilitat.

Li agraeixo aquest concepte que diu «dret a envellir a casa». És a dir, la residència ha de ser l'últim recurs; em sembla molt important, eh? Insistir en el servei d'atenció a domicili, en els serveis de suport a la llar, en els habitatges tutelats, en els habitatges de promoció social adaptats. Parla d'una cosa molt interessant, diu: «Perquè els baixos dels habitatges de protecció oficial no són per a gent gran, o per a persones que tenen dificultats d'accessibilitat?» Em sembla, diríem, tant de «perogrullada»..., però no ho hem fet, i em sembla un tema molt important.

Tot el tema de disminuïts: manca de recursos, sobretot de places residencials, aquesta visió d'integració a la comunitat –que em sembla molt interessant–, avançar en la supressió de barreres arquitectòniques i el tema de disminuïts amb trastorns mentals, que també és un dels temes més pendents que tenim.

Però d'aquest capítol jo destacaria, i li agrairia el seu excellent informe..., quan el Grup Parlamentari Socia-

lista li va demanar que revisés el decret anomenat «decret de preus i serveis socials». Malgrat que la recomanació no va tenir resposta, almenys immediata, en relació amb el seu Informe, a la Conselleria o al Consell Executiu, el temps també sembla que ens ha donat la raó, i a mi em sembla que la Comissió que hem creat en aquest Parlament, d'Estudi sobre el Finançament dels Serveis Socials, hi ha de donar molta llum. És una comissió ambiciosa, que té un programa ambiciós i que..., en part, encara que no es tracta de qüestionar per què no va ser acceptat o d'analitzar a fons el sistema públic de serveis socials, com a mínim, sí d'aprofundir en el seu finançament.

Respecte al tema d'infància, la presència de l'adjunt senyor Jordi Cots a mi em sembla que ha estat rellevant. No vol dir que en les altres ocasions no ho hagués estat, però ha permès tant actuacions d'ofici com insistir en molts temes. Jo no voldria parlar de la infància en risc, que vostès en parlen molt, i agrair-los de nou el seu posicionament davant del Decret d'adopcions, que finalment va ser canviat substancialment. No, jo els voldria agrair aquesta reconsideració sobre el model. Vostès diuen dues coses molt importants que en l'última Comissió amb la consellera de Justícia nosaltres dèiem: una, que necessitem avaluar la infància i l'adolescència en general, no la infància en risc només, sinó la infància i l'adolescència en general, un observatori. Necessitem insistir..., perquè això és un model canviant, que segurament corre més de pressa del que nosaltres podem veure. No podem només intervenir en els infants en risc, perquè probablement els convertim en polítiques de marginalitat i no els reintrodirem..., o amb més dificultat els reintrodirem a la societat. Vostès són agosarats a l'hora de parlar de necessitat de desburocratitzar els serveis socials, de coordinar l'atenció primària especialitzada, que els professionals han d'estar integrats en el medi; així ho diuen: «integrats en el medi com ho fan els educadors de carrer». Cal formació continuada, inclosos, diuen, els cossos de policia i els òrgans judicials, i cal que els infants participin en la presa de decisions de la comunitat. Això ho diuen vostès, i vull dir-ho perquè em sembla molt important.

Respecte al maltractament de les dones, vostès...

### El vicepresident

Senyora Geli, per a la seva informació, pot continuar, però porta més de deu minuts.

### La Sra. Geli i Fàbrega

Deu minuts; molt bé, gràcies. Respecte al maltractament de les dones o en l'àmbit familiar, vostès –amb molta brevetat– diuen que no caldria, en principi, modificar el Codi penal, que el tema de la prevenció és molt important. Potser sí que cal ser àgil, ràpid i, d'alguna manera, potenciar les mesures cautelars, i em sembla que això, aquesta definició de cap a on hem d'anar o d'ajut, ens sembla molt bé.

Tema d'ensenyament i cultura. El meu company ahir en va parlar; per tant, no en parlaré. Però nosaltres, hi insisteixo, el posem a dins d'allò que anomenem «estat del benestar».



Respecte a temes de treball, abans em sembla que s'ha esmentat, que vostès no parlaven dels aturats majors de quaranta anys. Jo sé que vostès van rebre una entitat que els representa, i vostès hi fan molta referència en diversos capítols –sobretot en el llibre segon–, com a persones de risc en aquesta societat, quan perden l'ocupació i tenen més de quaranta-cinc anys. Per tant, a mi em sembla..., i només en aquest tema, només, agrair-los la frase, diu: «La taxa d'atur a Catalunya és massa elevada, encara.» Em sembla que això resumeix molt bé el que després vostès diuen.

Respecte al tema de les pensions, aquí sí que ens sembla que fan una visió excessivament negativa de la possibilitat de mantenir el sistema de pensions actual, donant com per descomptat que hi ha molts elements que el poden fer, diríem, trontollar, però, en tot cas, és veritat que tot Europa parla de la necessitat de reflexionar per reformar-lo, per mantenir-lo, que vostès també ho diuen, però en tot cas ens semblen interessants les consideracions que fan.

Respecte a justícia, dos apunts. El 51% de la població catalana diu que la justícia és lenta i dolenta –«lenta i dolenta», eh?, ho diuen així. És un tema recurrent, senyor síndic, honorable síndic, en aquest Parlament: com ho podem fer per millorar l'Administració de justícia?

I respecte als serveis penitenciaris, vostès diuen que han millorat molt; hi estem d'acord. En tot cas, hi ha un tema pendent de noves presons, també està baixant la població penitenciària. Però a mi em sembla..., el més interessant és aquesta concepció global de les penes alternatives a la privació de llibertat. A mi em sembla que per aquí va el futur, per aquí intentava aportar moltes coses el nou Codi penal, i, per tant, aquesta reflexió de necessitat de revisar tant els dipòsits per a arrest de cap de setmana com tots els programes de treball en benefici de la comunitat és una de les novetats en aquest seu informe de justícia, que li agraim.

Per anar acabant, dos apunts. Respecte al tema de la immigració, jo crec que ja tindrem, en moltes ocasions, temps de parlar-ne. Jo no els voldria agrair només el que posen els síndics, sinó estar visibles a la societat catalana respecte al tema de la immigració. Els vam agrair la seva presència en l'accident de Capmany, els agraim les vegades que vostè o el seu adjunt van a tot Catalunya a parlar d'aquest tema. Perquè aquest és un tema complex, que necessita cohesió social, que necessita consens polític i social, i la seva presència com a home independent em sembla rellevant en el tema de la immigració. Agrair la persona o persones que han fet possible un informe extraordinari sobre ensenyament i immigració, que per poc temps no puc o vull analitzar.

I dues paraules, senyor president, respecte al llibre segon de l'exclusió social. Em feia recordar l'Informe de Càritas, l'últim Informe de Càritas, de Foessa, sobre el tema de la pobresa. Vostè diu: és clar, construir Europa també deu voler dir pensar que la gent té dret a participar en la societat. I fa molta referència a Europa, i ens diu una cosa que fa temps que ja tothom, els experts, ens constaten: que la noció de la pobresa, la idea de pobresa és una noció dinàmica, i que els nous pobres

són els analfabets o els analfabets funcionals, aquella gent que no té prou accés a la cultura, aquells que no tenen prou accés a sanitat, encara que tinguem un sistema públic de sanitat, aquells que no tenen habitatge, encara que una societat li dona prestacions, encara que vostè també diu que ni el PIRMI ni les pensions no contributives no ajuden a una vida digna, però, diríem, si ho comparéssim amb fa vint anys, estem millor. Però aquests són els nous pobres, juntament amb els malalts mentals, amb els alcohòlics sense sostre, amb els toxicòmans, amb els aturats de llarga durada, amb aquelles persones, dones, amb càrregues familiars que no tenen *modus vivendi*, aquests són els nous pobres. Malgrat que estem en una societat del Primer Món, en una societat benestant, nosaltres també hem generat l'exclusió d'aquests pobres, que no són només pobres perquè no tenen diners, sinó pobres perquè no tenen equitat en la cultura, en l'educació. Perquè vostè fa una reflexió, diu: encara que potser tinguis la vida econòmicament solucionada per a menjar, fins i tot l'habitatge, però en canvi el no-accés a la participació de la ciutadania comporta una exclusió social.

Com veuen, jo crec que haurem de..., i plantejo el canvi de debat, perquè a mi em sembla que un cop l'any hauríem de poder estar durant molt més temps debatent sectorialment, però nosaltres, el Grup Socialista, farem ús del seu Informe, perquè abans que tot, a part d'avaluar també el Govern, el que és el Govern autonòmic, també ens avalua a nosaltres mateixos i ens dona moltes idees per continuar treballant.

Moltes gràcies.

#### El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Geli. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bruguera.

#### La Sra. Bruguera i Bellmunt

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot saludar el senyor síndic i els seus adjunts, i tot el seu equip. Com les altres persones, els altres diputats que m'han precedit, jo no faré ús, no utilitzaré o no parlaré de totes les temàtiques que vostè exposa en el seu Informe, i això no vol dir que realment no trobem que valgués la pena fer-ho, però em sembla que en funció del temps –i miraré d'ajustar-m'hi– és imprescindible que nosaltres concretem una sèrie de temàtiques.

Miri, el nostre Grup està preocupat pel tema de la pobresa. De la pobresa que vostès diuen en el seu Informe i que, realment, la nostra societat –i això també cal dir-ho– ha donat benestar a molta gent, en dona a una gran part de la ciutadania, però també al mateix temps genera una nova pobresa que fins ara no coneixíem, que potser era menys de la que actualment hi ha.

Vostès, quan parlen de la pobresa en el seu Informe, diuen, per exemple, que han constatat també la presència de persones que sol·liciten l'ajuda però no pateixen cap desestructuració familiar ni social, però potser han perdut la feina i si en troben és ocasional, és a dir, sense estabilitat. També parlen que ha augmentat el nombre de dones que porten càrregues familiars, i això també

porta uns condicionants que fan que aquestes dones, que no tenen ningú més, i que si tenen una criatura malalta, per tant, han de quedar-se a casa seva i l'han de cuidar..., moltes vegades això repercuteix en la feina, i si repercuteix en la feina, pot repercutir posteriorment en l'habitatge. És a dir, són qüestions noves que van sorgint, i que nosaltres hauríem de ser capaços de donar-los una solució en els primers moments que això passa.

També hi ha, com és lògic, els aturats de llarga durada, i aquí a mi em sembla que estem en una contradicció, perquè quan vostès en parlen diu: «Aquelles persones que tenen dret a prestacions són més propenses a perdre la feina i s'esforcen menys a recuperar-la», i crec que ho hem de tenir en compte; però també diu: «Com més temps s'està sense treballar, menys possibilitats es tenen de trobar feina.» I una altra cosa que també hi incideix és: «Malgrat el creixement econòmic, condició indispensable per crear ocupació, aquest no s'ha traduït en un creixement equivalent de l'ocupació.» Crec que realment això ha de fer pensar, perquè és veritat que cada vegada hi ha més, almenys, creixement econòmic, ens ho diuen totes les estadístiques, però que, en canvi, no es creen suficients llocs de treball com per donar sortida a tota la problemàtica que tenim. I que aleshores jo deia que hi havia una contradicció entre les persones que reben un subsidi i la manca o el fet que facin menys esforç per trobar ocupació, perquè crec que tenim l'obligació de buscar solució a aquelles situacions dramàtiques, però també hauríem de fer, no sé com..., i no sé com s'ha de combinar perquè aquestes persones, també, se sentin no exclòses de la societat, sinó més integrades i que facin també aquest esforç de trobar treball i de fer una vida social normalitzada.

Hi ha un altre tipus de pobresa, que és la de les persones grans, aquelles persones que sempre han pogut fer front a les seves necessitats, que mai s'havien plantejat que arribaria un moment que els faltaria gairebé tot; que normalment es tanquen a casa, i l'únic que fan és pagar el lloguer del pis i mirar de no perdre l'habitatge, però que no tenen gairebé res més. D'aquestes persones, en coneixem tots, als nostres barris n'hi han moltíssimes, sobretot als barris, jo diria, en què hi ha la població més envellida: Gràcia, l'Eixample..., i no dic els altres barris perquè a vegades..., i poso aquests barris, precisament, perquè potser nosaltres tenim la tendència a pensar més en barris més allunyats, de gent més treballadora que no pas aquests, i en aquests ens trobem amb una problemàtica realment greu. Aquestes persones no saben que existeixen uns serveis socials que els poden ajudar. I nosaltres som incapaços d'arribar a totes elles.

Aleshores, vostès diuen en el seu Informe que recomanen l'establiment de mecanismes estables de coordinació amb altres sistemes de serveis, especialment salut, ensenyament..., o sigui, l'anàlisi conjunta d'aquests fets. Això ho diuen dintre de la mateixa Administració, però jo crec que és important també entre totes les administracions, o almenys el que fa referència a aquests fets. M'agradaria, en aquest sentit..., si vostès han pensat o han trobat alguna forma d'arribar a aquestes persones, d'aconseguir que tinguin la informació adequada, de fer això que hem de fer nosaltres, que és inten-

tar solucionar, donar solució als problemes que tenen la gent, i aquells que tenen més necessitats i aquells que potser... Perquè hi ha també un altre tipus de persones que nosaltres moltes vegades descuidem, i és..., almenys quan parlem de gent gran, parlem de gent gran que tenen una pensió que està per sobre de les mínimes, però que no és prou alta com perquè puguin arribar, per exemple, a una residència privada o a pagar aquells serveis privats... Aleshores ens trobem que aquestes persones no tenen accés als establiments públics o als serveis públics, i, en canvi, no tenen possibilitat d'arribar als privats. Això ja sé que hi ha una solució i que poden demanar uns ajuts determinats. Però no és aquest el fet. El fet és que no ho saben, no ho coneixen; o sigui, el desconeixement fa que moltes vegades els drets dels ciutadans no es puguin acomplir, o no en puguin fer ús.

Aquesta és una de les qüestions que realment ens preocupa i em preocupa personalment, i una altra és el d'aquelles actuacions que poden semblar justes, però que podrien, si es portessin a terme, provocar una situació, jo diria, d'injustícia major, o, si més no, un greu comparatiu amb aquelles persones que fan un esforç, moltes vegades, per sobre de les seves possibilitats. Faig referència a això, al que vostès diuen, el fet que l'Administració hauria d'exercir el dret de retracte en aquells casos de subhasta d'habitatges de protecció oficial. Tal com diuen a l'Informe, «l'Institut Català del Sòl diu que no exerceix mai el retracte en aquells casos en què els habitatges es troben embargats, perquè això equivaldria a adquirir-ne la propietat, amb les càrregues, i l'Administració pública no es pot fer càrrec dels deutes que privadament contreen els particulars.» Ho diuen com si fos una qüestió únicament pressupostària, però és que em sembla a mi que no és únicament pressupostària, que va una miqueta més enllà. I crec que, aquest fet, tan difícil o tan lamentable és que li passi a una persona que tingui un pis de protecció oficial com a un particular que hagi comprat un habitatge i que es trobi en la mateixa situació. Per tant, jo entenc que hi hauria un greu comparatiu, i, en canvi, el que sí que s'ha de fer és buscar altres mesures alternatives que no siguin aquestes i mirar de buscar solucions, si és possible, i sempre hi ha una possibilitat.

En això, també vindria a parlar que, en aquest tema que hi han injustícies que ens sembla a nosaltres que poden portar que en el fons provoquem una injustícia major, podria parlar del tema dels joves, dels joves que han estat infractors i, per tant, tenen una situació o bé en un centre de menors o en qualsevol altra situació. Vostès diuen en el seu Informe: «Es constata la tendència cada vegada més acusada dels jutges a imposar mesures d'internament i a dictar mesures cautelars en casos greus, mostrant actituds proteccionistes que poden arribar a distorsionar el mateix concepte de justícia juvenil. Això pot ser adequat en determinats casos, però alguns experts consultats han afirmat que en alguns altres els menors reincideixen en el delictes entrant en una escalada de noves agressions que no beneficia gens el mateix menor.» I també diuen més avall que «aquest fet podria encoratjar l'entrada en el món antisocial d'altres menors i joves». Jo no hi havia caigut mai, en aquesta possibilitat, i li ho dic molt francament, no hi

havia caigut, i pensava que valia la pena que els jutges miessin altres mesures alternatives, però, és clar, això fa pensar que realment ens podem trobar moltes vegades en situacions en què nosaltres creiem que és de justícia i que és més avançat i que és millor per a tothom, i que, en canvi, la realitat et demostra que no és així. Per tant, és un tema que jo li agraeixo que l'hagi tret, perquè crec que val la pena, si més no, plantejar-nos-ho.

Vull agrair-los també l'apartat que dediquen a la salut mental, sobretot a la problemàtica que tenen les famílies i la necessitat que aquestes tenen d'atenció i orientació familiar.

Així mateix, també crec que val la pena parlar del problema de l'anorèxia i de la bulímia. Francament, vostès diuen que això va creixent, jo pensava que s'havia estabilitzat, tenia aquesta idea, i sembla ser que, pel que vostès diuen, està creixent. Per tant, val la pena que a això també hi dediquem una molt especial atenció.

Quant a les llistes d'espera, jo confio..., perquè sé que el Departament està treballant-hi molt, i nosaltres sabem que estan buscant solucions, que jo crec que seran molt positives, i si no arriben a solucionar tot el problema de les llistes d'espera, que en alguns casos potser no es podrà solucionar del tot, però sí que el palliaran molt i que faran que nosaltres en els pròxims mesos, o en el pròxim any, vegem que realment hi ha una gran diferència.

Jo els volia fer una pregunta, perquè m'ha cridat l'atenció que la visita que han fet a l'Institut Pere Mata diu que el percentatge d'ingressos voluntaris és del 12,2%, el d'involuntaris és el 87,8%, i es produeix un 70,8% d'ingressos urgents. En canvi, quan parlen de l'Hospital Psiquiàtric de Salt, parlen que els ingressos voluntaris representen el 80%, i els involuntaris el 20%, i els de caràcter urgent un 25%. Podrien dir més o menys vostès a què creuen que és deguda aquesta diferència? Perquè, francament, crida molt l'atenció que hi hagi tanta diferència un de l'altre.

#### **El vicepresident**

Senyora Bruguera, pot continuar, però porta més de deu minuts.

#### **La Sra. Bruguera i Bellmunt**

Acabo de seguida. Vull felicitar, també, el tractament que donen al tema d'infància, sobretot per aquest concepte global i que contemplin tots els infants de Catalunya, no únicament els infants en situació de risc; els que hem visitat també els centres d'infància compartim la valoració que fan. I sobretot –i és de justícia fer-ho– valorar la dedicació i professionalitat de tot personal que hi intervé; crec que sense aquest personal seria impossible parlar de la mateixa manera com ho estem fent.

Finalment, realment, lamentar que encara hi hagin actituds despectives amb alguns tractes sobre el català, i d'això parlo perquè una cosa és el poc ús o la deficiència en la utilització del català en algunes administracions, i una altra cosa és que, per exemple, vostès tracten una queixa en què diu que es demanava una certifica-

ció literal del Registre Civil, i que els reclamants consideraven ofensiu que l'advocat de l'Estat es permetés comentaris que ells qualifiquen de sarcàstics i menyspreadors envers el demandant. Crec que això és una altra actitud i que nosaltres hem de lamentar i, a més a més, hem de desitjar que no passi mai més.

I, finalment, permeti'm que li digui, amb tota la cordialitat, senyor síndic, i amb tots els respectes –sense que això vulgui dir que minimitzo l'esforç que realment representa el fet de resumir en aquest Informe tot el treball d'un any, que això és d'encomiar, però potser és per l'edat també–, que jo crec que no hi ha veritats absolutes, i moltes vegades, en algun dels casos a mi m'ha semblat que hi havia un excés de seguretat en les seves afirmacions. I això ho dic potser, fins i tot..., al que feia referència la senyora Marina Geli, que fan una valoració molt negativa del futur de les pensions, però també ho he trobat en altres punts del seu Informe. Això li volia dir, i ja li dic amb tota la cordialitat, però precisament per això em semblava que podia fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

#### **El vicepresident**

Moltes gràcies, senyora Bruguera. Per preparar les respostes que mereixen les intervencions dels grups parlamentaris, farem un recés..., de vint minuts? *(Pausa.)* Doncs, vint minuts, moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i es reprèn a la una i quatre minuts.

#### **El vicepresident**

Es reprèn la sessió.

Tot seguit, donem la paraula a l'illustre síndic, el senyor Anton Cañellas, per donar complida resposta a les intervencions dels grups. Moltes gràcies.

#### **El síndic de Greuges**

Illustre senyor president, senyors de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats, intentaré contestar una mica totes les preguntes, i sobretot comentaris o reflexions que m'han fet tant les senyores diputades com els senyors diputats.

En el tema, primer, del senyor Portabella, d'Esquerra Republicana, que més que una pregunta em sembla que és una constatació que ha fet sobre el medi ambient, coincideixo en les valoracions efectuades sobre la necessitat de la relació, que hauria de ser intensa, entre els experts i aquells que des dels poders públics han de procurar la defensa del medi ambient adequat per a totes les persones. Em sembla que això és essencial i que hauríem de potenciar-ho.

També la senyora Tolosana n'ha fet un comentari, i també una constatació. Coincideixo també en la valoració de la senyora diputada que les queixes que rebem en matèria ambiental són majoritàriament queixes molt immediates a problemes concrets. Ens manca a la majoria una consciència ambiental solidària, que cal potenciar i difondre. Moltes vegades, quan vénen

aquestes persones, algunes vegades pensen que acudeixen a la institució per defensar els seus drets, i llavors jo els animo que verdaderament..., quan es planteja una queixa d'aquest tipus, el que fan, també, és defensar altres ciutadans que es troben en aquella mateixa situació; per tant, que no han de tenir aquell pudor de pensar que actuen només per interès propi, sinó també una mica per interès solidari o més ampli.

El senyor Antoni Aige, del Partit Popular, sobre l'urbanisme. A mi em preguntava si el Síndic no creu que és necessari redefinir la legislació urbanística per aclarir una sèrie de conceptes que des de l'Administració local es puguin aclarir al ciutadà. Més que una redefinició de les normes urbanístiques, que en algunes qüestions relatives al procediment quant al planejament podria millorar el text actual i la seva comprensió, caldria més difusió i informació del règim urbanístic. Constatem que molts ciutadans adquireixen terrenys dels quals no saben la seva classificació o qualificació urbanística i els drets o deures que comporta l'estatus de propietari. Cal, doncs, una millor informació, i hi coincidim en aquest aspecte.

També comparteixo la preocupació del diputat senyor Aige sobre la necessitat que els ajuntaments tinguin els recursos tècnics suficients per tal de gestionar la temàtica urbanística. Comparteixo la valoració que aquests recursos tècnics no són suficients en molts ajuntaments i que és necessari potenciar-los. Podem, també, continuant les reflexions que ens feia sobre urbanisme el senyor Aige, podem diferenciar les entitats locals grans, que tenen els mitjans per fer front a les qüestions urbanístiques, de les entitats locals menors, que no tenen aquests recursos necessaris. A l'Informe de 1996 ja vaig referir-me al suport que les entitats locals poden demanar als consells comarcals i al Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat.

El diputat senyor Vilardaga, del Partit Popular, també em parlava de la necessitat de crear mercat àgil de lloguers. En altres informes ja m'he pronunciat quant a la necessitat de potenciar el mercat de lloguer per tal de facilitar a tothom l'accés a l'habitatge. Al nostre país té més adeptes la compra d'habitatges que el lloguer, i això és degut principalment a la dispersió normativa existent fins al 1994 i –no cal oblidar-ho– al nivell de les rendes de lloguer lliure; per tant, no cal oblidar-nos del nivell de les rendes de lloguer lliure.

Em preguntava el senyor Vilardaga si s'havia rebut alguna queixa sobre l'ús del tabac en determinats mitjans de transport. El Síndic ha tornat a recordar en el seu Informe la necessitat de potenciar mesures legislatives de defensa dels no-fumadors i assegurar el compliment de la normativa, sens perjudici d'altres mesures preventives d'educació i de recursos per a la desintoxicació i la lluita contra la publicitat del tabac. No hem tingut cap queixa en relació amb unitats de deshabitació i llistes d'espera, de les quals es va parlar l'any passat en relació específicament amb les ludopaties, ni sobre els vehicles de transport, malgrat haver-ne recomanat l'ampliació.

Així mateix, pel que fa al consum de drogues no autoritzades i la difusió de les noves amfetamines, s'han

reclamat noves mesures preventives per als joves i estudiar per als grups de toxicòmans i heroïnòmans les propostes innovadores dels experts pel que fa a l'administració controlada de l'heroïna.

La diputada senyora Tolosana també m'ha fet una pregunta sobre les llistes d'espera i possible desassistència. Nosaltres a l'Informe parlem que les unitats de cirurgia major ambulatoria i les unitats d'hospitalització de dia són insuficients per corregir la desassistència produïda per les llistes d'espera. Per això el Síndic, després que no s'acceptés la seva anterior recomanació de fixar uns terminis màxims i que el Servei Català es fes responsable de complir-los i que respongués amb l'oferiment de centres privats o proporcionés el rescabament de despeses causades amb motiu de la derivació de centres aliens als públics, ha recomanat que s'adoptin mesures extraordinàries, a fi d'aminorar-les i preservar el dret a la salut integral per a tothom, especialment per a la gent d'avanzada edat o amb manca de recursos econòmics. Per tant, responem també amb aquella discriminació positiva per a la gent gran.

La diputada senyora Nadal, del Partit Popular, també em demana, reflexionava o ens deia les poques intervencions que he tingut com a síndic en els mitjans de comunicació pública. És cert, no li puc..., li dic que aquesta és la veritat, que he tingut poques intervencions en els mitjans de comunicació públics de la Generalitat, però, bé, això ho intentarem, ja ho vaig dir ahir, perquè va haver-hi altres diputats o diputades que van fer referència a la manca de presència del Síndic en els mitjans de comunicació, tant als públics com als privats. Aquesta és una matèria per la qual estem preocupats nosaltres mateixos. Possiblement després de la reunió d'ahir, i vist que la senyora Nadal també insisteix una mica en aquest mateix tema, nosaltres farem un esforç d'una major presència, i intentarem connectar tant amb els mitjans públics com els privats perquè ens convidin, ens deixin participar en els seus espais.

Jo els diria també –ho pensava ahir i els ho avanço ara avui– que possiblement, potser aniria bé, si m'ho permeten, que cada vegada que sortim en un mitjà de comunicació, escrit o oral, o de televisió, com que nosaltres ho recollim, si em permeten, els enviaria la fotocòpia en un termini relativament breu, és a dir, cada mes o una cosa així, perquè vostès fan un seguiment de premsa, i moltes vegades la gent que els prepara no pensen en el que surt del Síndic. Per tant, si els sembla i no els molesta, els enviaria a cada grup parlamentari una mica quan sortim; no sortim gaire, però almenys, quan sortim, que ho sàpiguen. Per tant, si hi estan d'acord més o menys, si el senyor president també hi està d'acord, ho faríem d'aquesta manera, per agilitar una mica un major coneixement, perquè, és clar, en l'Informe surt, jo comprenc que no l'han mirat ni això, però potser, com que nosaltres en fem unes fotocòpies, els ho enviem, en poden fer un seguiment més al dia, eh?

La diputada senyora Nadal també em parla sobre l'atur femení. Atesa la taxa d'atur femení, el Síndic, malgrat no poder correspondre a la sollicitud de trasllat al Defensor del Poble per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra determinats articles de la Llei de l'Estatut dels treballadors i general de la Seguretat

Social, considerà oportú que durant la situació de percepció del subsidi per maternitat l'empresa no hagués de seguir cotitzant a la Seguretat Social i, a canvi, se l'obligués a contractar durant l'esmentat període un treballador o treballadora amb caràcter interí per substituir la persona amb permís maternal. Aquesta és una actuació que havíem fet i que nosaltres reflectim en el nostre Informe.

Del Grup Socialista, la senyora Marina Geli feia una valoració del procediment d'actuació de l'Administració pública. Efectivament, malgrat que la Llei 30/92 ve a recollir els drets dels ciutadans davant de l'Administració pública, el cert és que no s'ha produït un canvi substancial en les actuacions de les diferents administracions públiques i es segueixen produint actuacions vulneradores d'aquests drets; entre elles destacaria les relatives a l'abús del silenci administratiu i la manca de transparència de l'Administració en les seves actuacions.

La senyora Geli ens feia moltes reflexions i valorava com a molt positiva l'actuació nostra, però ens en feia una que m'ha interessat, que era el tema d'estadística. Intentarem, com ens demanava –perquè ens demanava tota una sèrie d'aspectes de les queixes que rebem–, intentarem correspondre a aquestes demandes, que m'han semblat compartides també per altres diputats; ho ha dit la senyora Geli, però abans també algun altre diputat, també ens ho havia manifestat. És a dir, nosaltres no tenim gaires dades estadístiques; sí que sobre... –no tenim unes dades estadístiques, no els ho puc avançar avui, però mirarem de reflectir-ho els propers anys–, és sobre les queixes que ens arriben a través de les organitzacions no governamentals. Llavors, sí que els puc dir... –també, si llegeixen una mica..., no vull que...–, a l'Informe ja fem cura dels contactes i reunions que tenim amb moltes organitzacions no governamentals. Per tant, jo sí que estic segur que moltes de les queixes d'aquesta gent, que a més necessiten el Síndic i que no tenen coneixement d'ell, de l'existència del Síndic, moltes vegades ens arriben a la institució, i crec, i espero..., vaja, estic segur que moltes d'elles són a través d'organitzacions no governamentals. I moltes vegades, com que les persones que els han donat compte de l'existència de la institució del Síndic..., i potser aquestes persones no han entès moltes vegades on nosaltres podem actuar, són molta d'aquesta gent que vénen a les visites o ens telefonen, i ens demanen coses on nosaltres no podem actuar. Per tant, jo crec que molta d'aquesta gent vénen a través d'aquestes organitzacions no governamentals. Per tant, jo diria que això ho miraríem; si és possible, en el moment de presentar-nos la queixa o la consulta, si podem esbrinar si els ha estat, diguéssim..., l'adreça..., si se'ls ha donat a conèixer la institució a través d'una organització no governamental. Intentarem aproximar-nos a això.

Em demanem també, una mica, l'edat mitjana... Això, la veritat és que nosaltres, com que no tenim cap formalisme en presentar la queixa, ens resulta una mica difícil en un moment donat preguntar a un senyor o a una senyora que ens presenta una queixa quina edat tenen, no?, vull dir, és una mica... Potser sí que el que podríem reflectir és, més o menys, el que ens sembla o

això, eh? Per tant, bé, ho estudiarem. Però, vull dir, nosaltres..., era, una mica, per mantenir una certa privacitat de la persona que ens presenta la queixa, i, per tant, com que no els demanem pràcticament res, només el domicili i un telèfon, si el tenen, per poder comunicar les actuacions que fem, és clar, si és l'única cosa que els demanem, és difícil de conèixer més el seu nivell socioeconòmic, etcètera. Però podríem, algunes vegades, en els informes que fem, i potser no en la queixa concreta, podríem, més o menys, aproximar-nos a aquests perfils de la persona que presenta la queixa.

El senyor Vilardaga, el diputat també ens ha plantejat el tema de les males olors dels purins. N'hem rebut algunes queixes, té raó, n'hem rebut algunes queixes concretes. En aquest cas, hem instat l'Administració de la Generalitat i la local a actuar. Ens consta que des del Departament de Medi Ambient s'està treballant també en un pla global per totes aquestes situacions. Aquesta és una..., moltes vegades, aquestes instal·lacions que ens creen problemes... Hi ha un tema que també em penso que... –no sé quin diputat o diputada n'ha parlat–, que és que moltes vegades hi ha instal·lacions que vénen de molt antic, que ja existien, i, per tant, no hi ha una posta al dia d'això. I això ho fa moltes vegades difícil, no? I moltes vegades és també perquè són..., i sobretot en el camp, moltes vegades, s'ha produït que hi havien, per exemple, algunes cases de pagès que tenien només quatre gallines o quatre conills i poca cosa més, però després ho han anat ampliant; s'ha avançat també l'edificació d'habitatges privats a prop d'aquestes propietats, i això moltes vegades provoca aquesta situació. Per tant, nosaltres ja recomanem tant als ajuntaments com a la Generalitat, a Medi Ambient, que intentin reconduir aquesta situació en què algunes vegades gent que fa molts anys que viu en aquells indrets..., l'augment d'animals domèstics per a una producció econòmica fa que de vegades la situació als veïns sigui molt molesta.

El senyor Portabella i la senyora Tolosana em demanaven també diverses qüestions sobre el treball. Nosaltres, diguem, plantejàvem una mica que la darrera reforma laboral operada l'any 1997 no hi ha dubte que ha afavorit la contractació indefinida, en detriment de la temporal, encara massa nombrosa, com també el dinamisme operat en la contractació a jornada completa, en detriment de l'ocupació a temps parcial. En definitiva, un fort augment de cotitzants al sistema de la Seguretat Social i una disminució d'aturats per sota dels 2 milions de persones, malgrat la persistència de joves, dones i majors de quaranta cinc anys com a grup... –això ho ha assenyalat el senyor Portabella–, i tenim la necessitat de confirmar la protecció, i ho hem denunciat any darrere any, al Síndic, aquesta situació d'aquests tres col·lectius, que hi ha una necessitat de continuar la seva protecció.

També, com arriben els més necessitats i gent gran, els marginats, al Síndic. Bé, jo continuo... –perquè això ens ho han plantejat tant els diputats i diputades del Grup Popular, del Grup Socialista, la senyora Geli, la senyora Nadal; de Convergència i Unió, el senyor Pont–, aquesta era com arriben aquestes queixes, si arriben a través de l'ajut que..., han llegit l'existència de la institució en

els mitjans de comunicació. I també intentarem –ho torno a dir– ampliar els nostres contactes amb les organitzacions no governamentals, que també estan en contacte amb tots aquests col·lectius, i intentarem, doncs, potenciar també –ja ho fem, però intentarem potenciar-ho– els contactes amb els treballadors socials, les organitzacions de consumidors, les organitzacions no governamentals en general. Intentarem potenciar aquest contacte i la relació entre totes aquestes organitzacions no governamentals i els professionals que treballen en aquest camp.

La senyora Geli també ens feia arribar la seva preocupació per les llistes d'espera, sobretot per edat i per gent gran. El Síndic ja s'ha preocupat especialment dels grups més vulnerables i ha posat èmfasi en les recomanacions al Departament de Sanitat sobre les persones d'avançada edat, infants i adolescents. Així, els recordatoris sobre els drets dels infants hospitalitzats a estar acompanyats dels pares o de tutors; els problemes de les llistes d'espera de la gent gran per a una intervenció quirúrgica, i la peremptòria necessitat d'adoptar mesures extraordinàries; les recomanacions fetes a les actuacions d'ofici sobre salut mental, l'anorèxia i la bulímia, i els de centres d'atenció a menors i adolescents amb trastorns de comportament, com el del Garraf, o el de la Unitat de Contenció per a Adolescents, de Sant Boi de Llobregat, lloc adequat per a l'internament de menors, però, malgrat ser pioner a Espanya, és avui dia insuficient en nombre i en temps. Per tant, això ja ho hem assenyalat...

La senyora Bruguera, la diputada ens feia arribar també, ens feia una reflexió sobre la nova pobresa. Em satisfà molt la coincidència amb la senyora diputada en aquesta preocupació per les noves formes de pobresa, i també que cal un esforç molt intens, imaginatiu, per superar-les. Entre aquestes formes de nova pobresa hi ha la que pateix un grup de població de gent gran, molta de la qual mai havia imaginat haver de menester l'ajut dels serveis socials. S'ha parlat dels barris de Gràcia i de l'Eixample de la nostra ciutat. Això és, com s'ha dit per la senyora diputada..., quan parlem de coordinar els serveis socials, podríem dir que, per exemple, en la visita d'un metge, quan detecta que visita un malalt i veu que té una necessitat social, que aquest professional també pogués tenir la..., hauria de poder canalitzar el contacte d'aquesta persona gran amb els serveis socials; això seria una forma de poder resoldre els problemes.

Nosaltres hem tingut algunes vegades professionals que se'ns han adreçat, quan han vist que en el seu departament o en el seu servei..., per exemple, algun metge d'algun hospital ens ha fet arribar la situació en què es trobava, doncs, per exemple, un menor, un infant, i ens ho ha fet arribar, i llavors nosaltres hem actuat perquè creïem que aquell infant no solament estava hospitalitzat per una cosa concreta, sinó que patia una certa desatenció, i, per tant, hem actuat perquè els serveis socials poguessin fer-se també càrrec, posteriorment a la seva sortida de l'hospital, d'aquest infant.

Per tant, torno a repetir que aquesta és una voluntat nostra, de connectar amb els treballadors socials, amb els professionals diversos, per poder, doncs, connectar

tots els serveis socials i els serveis sanitaris i els serveis de protecció als drets humans que estan dispersos en diverses administracions, i poder..., que, individualment, les persones necessitades no es trobin marginades.

La diputada senyora Bruguera ens preguntava també a què es deu la diferència de percentatge entre l'Institut Pere Mata i l'Hospital de Salt; quant al primer, el 12% d'ingressos voluntaris, i el de Salt, el 80% de voluntaris. La veritat és que desconeixem els motius d'aquesta diferència estadística, que és molt significativa, i no se li ha escapat, a la senyora Bruguera; per tant, és interessant, no? Anteriorment també ens hi havíem trobat, altres vegades, en el moment de visitar els hospitals de Martorell i Vilablanca, a prop de Reus. Probablement, nosaltres creiem, es deu a l'abast geogràfic i demogràfic de cadascun d'aquests centres; no sé si hi ha alguna altra raó. Però creiem que això potser és interessant, i nosaltres intentarem, doncs, com que cada vegada que visitem aquests centres els demanem tota una sèrie d'aspectes del desenvolupament de les seves activitats, podríem significar demanar-los a què es deu o a què es podria deure aquesta, diguéssim, diferència estadística tan important entre un centre i un altre.

La senyora Bruguera, de Convergència i Unió, també ens feia una..., vaja, semblava que qüestionava una mica quan nosaltres parlem que demanàvem a Adigsa l'exercici del dret al retracte d'habitatges de protecció oficial embargats. En el meu Informe no qüestiono tant la renúncia per part d'Adigsa al seu dret de retracte que li confereix la normativa aplicable al règim de protecció oficial, com el seguiment que aquesta empresa gestora pugui fer de l'adjudicació d'un habitatge protegit en subhasta pública a persones que no reuneixin els requisits previstos a les normes esmentades, fent que els recursos públics esmerçats puguin intervenir en operacions d'especulació per part de privats. És a dir, em fa l'efecte que el que s'hauria era de protegir que moltes vegades no hi hagués una aportació que no fos la correcta quan hi ha hagut ja unes inversions importants de cabals públics d'aquests habitatges.

La senyora Nadal, la diputada del Partit Popular, ens ha parlat de les adopcions internacionals, em sembla, no? En aquest moment, creiem que s'han resolt favorablement els conflictes generats per la impossibilitat de registrar els infants adoptats en alguns països la legislació dels quals no era homologable amb la nostra, amb l'espanyola. Cal dir que hem tingut dues queixes sobre inscripció en el Registre Civil Central d'Adopcions realitzades al Nepal. Es van dirigir al Defensor del Pueblo, el qual va fer una recomanació al secretari d'Estat de Justícia, en el sentit que resolgués favorablement aquests dos casos. No en sabem la contesta; en el moment que el Defensor del Poble ens ho comunicui, me'n recordaré i també en faré esment a la senyora diputada.

La diputada senyora Tolosana ens fa també una valoració general sobre ensenyament. Coincidim amb la diputada que cal millorar el tractament que des de l'Administració educativa es dona. Si bé s'hi han destinat recursos per part de les administracions educatives, cal seguir incidint en les mancances que s'han produït en

l'aplicació del sistema, perquè només així s'assoliran els objectius d'aquest sistema educatiu. Per tant, hi estem a sobre; hem d'anar insistint en aquests aspectes de l'educació, de l'ensenyament.

El senyor Portabella ens ha plantejat també el tema..., ha indicat que el Govern català, en el marc del diàleg social permanent entre els interlocutors socials, ha d'impulsar un nou model de servei públic de col·locació a Catalunya per adaptar-hi el traspàs de les polítiques actives de l'Inem i integrar i coordinar les oficines i els serveis. Aquest tema de l'ocupació és un tema que ens preocupa, i, per tant, nosaltres anem insistim en aquest sentit, no?, tant a través del Departament com també de les oficines de l'Inem.

I, bé, ara penso que no sé si..., si hi ha algun diputat o diputada que hagi fet algun altre comentari o pregunta i no l'hi hagi respost, doncs, que m'excusi. Però, per acabar aquest tràmit de discussió de l'Informe davant la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges, voldria agrair-los ben sincerament les seves paraules de reconeixement de la nostra tasca, ja que demostren part de la utilitat de la institució del Síndic de Greuges. I dic «part» perquè una altra part correspon, efectivament, al mateix Parlament, a les senyores i senyors diputats de la Comissió, i una altra part a les administracions públiques, que sense la seva col·laboració aquesta millora no es podria fer, i aquest reconeixement de l'actuació del Síndic no es podria fer.

També haig d'agrair molt personalment, en aquest cas, la senyora Geli, que ha fet un reconeixement al personal que tinc a la institució. Cal dir que una gran part d'aquest personal ja estava amb l'antic síndic, el senyor Rahola; que pràcticament hem continuat, hem pogut incorporar noves persones, i verdaderament crec que tinc un personal privilegiat. Per tant, sí que els agraeixo que aquest reconeixement no sigui a la figura, a la persona del síndic, sinó..., no solament dels dos adjunts, però també de tot el personal de la institució, que verdaderament treballen amb un gran esperit de vocació. I pensin que, amb totes les actuacions que fem, que són moltes, amb la limitació del personal que tenim, és un esforç que, si no hi hagués aquesta voluntat i aquest factor vocacional, seria difícil.

També em satisfà enormement el fet de constatar un cop més que vostès, el poder legislatiu, continuen considerant la institució del Síndic de Greuges com una veritable eina de garantia no jurisdiccional dels drets de la ciutadania. Moltes vegades llegim en algun mitjà de comunicació alguna reacció –normal, i crec que algunes vegades...– de crítica, algunes vegades ens assenyalen com una institució una mica..., quasi diria de molt poca eficàcia, no? I, per tant, bé, jo crec que a la reunió d'ahir i d'avui i dels altres anys, doncs, constatem que el Parlament ens fa costat en aquest sentit i reconeix autènticament el treball que fem.

I, dit això –no cal que els ho digui–, aquest ajut, aquesta aportació dels seus missatges ens esperona i ens ajuda a no defallir en la missió que se'ns ha encomanat i en la qual els ciutadans posen cada cop més la seva confiança, com demostra clarament l'increment de les nostres activitats any rere any. I també vull subratllar de

nou la voluntat de totes les administracions de col·laborar i fer efectius aquelles recomanacions o suggeriments que nosaltres els demanem perquè els drets dels ciutadans, doncs, se sentin molt més protegits.

Per tant, em fa l'efecte que la nostra institució és una institució que s'hauria de donar a conèixer més, perquè és un fet que hi ha una interrelació i una col·laboració, no d'interessos partidistes ni d'interessos econòmics, però que hi ha una interrelació molt íntima entre els governs –el govern autonòmic, els governs locals–, i també entre el Parlament i la nostra institució. Per tant, jo crec que, quan moltes vegades..., moltes vegades algun ciutadà té dret a qüestionar-se si verdaderament vivim en una democràcia socialment avançada. Aquest exemple de la nostra col·laboració estreta a favor del ciutadà –no a favor d'altres interessos, sinó únicament i exclusivament a favor del ciutadà– és un motiu de satisfacció pel nostre moment actual, però també de cara al futur dels nostres joves.

Per tant, moltes gràcies per la seva col·laboració.

### El vicepresident

Moltes gràcies, senyor síndic. Algun grup vol tornar a repreguntar o formular alguna consideració? *(Pausa.)* Marina Geli, per part del Grup Socialista; té dos minuts.

### La Sra. Geli i Fàbrega

En aquests dos minuts, dues demandes, senyor síndic. Una en el tema de la immigració: no treballar només pels drets dels ciutadans, sinó per fer visible aquest racisme classista que existeix entre nosaltres, entre cadascú de nosaltres, i aquesta mandra o por a positivitzar, diríem, les cultures diferents. A mi em sembla que aquesta és una recomanació important, perquè ens preocupava.

I la segona: estar molt amatents a aquells que tenen veu però que no els escoltem prou o que no els entenem. De malalts mentals, parlo –i em sembla que aquest és un tema rellevant–, els dementes, i els toxicòmans. I curiosament m'ha sorprès que aquest any pràcticament no es parla de la sida, segurament perquè tot allò que vol dir la xarxa socio sanitària ha millorat molt. Però també escoltar aquells que no tenen percepció de risc, perquè jo vull recordar que som, Catalunya i Espanya, el primer país europeu amb persones infectades, i, per tant, li demanaria que d'ofici parlés amb les entitats que hi treballen, fonamentalment per la prevenció.

Gràcies.

### El vicepresident

Moltes gràcies.

Abans d'aixecar la sessió, al senyor síndic, als seus adjunts, als seus col·laboradors, a les seves col·laboradores, moltes gràcies. La Comissió els demana que continuïn el seu treball.

I només comentar que alguns portaveus m'han comentat, m'han fet arribar la possibilitat, per a la propera vegada, de redefinir una mica l'ordre del dia. He de

comunicar que, si tot es manté dintre del previst, aquesta Comissió ha complert per a aquesta legislatura, i, per tant, serà una altra comissió.

Moltes gràcies, i bon dinar.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i deu minuts.